

HAZİRAN 2017

“BİR ŞİİR BİR DENEME”

Kitap

Antalya Erunal Sosyal Bilimler Lisesi Adına

Sahibi

Özgür UYGUR

Okul Müdürü

Baskıya Hazırlayan

Barış KIZILAY

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Eser İnceleme Komisyonu

Bilge ESEN

Müdür Yardımcısı/İngilizce Öğretmeni

Arif NALLI

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Esra PEKTAŞ

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

İletişim Bilgileri

Antalya Erunal Sosyal Bilimler Lisesi

Adres: Yeşilbayır M. Kanal C. No.35 Döşemealtı-ANTALYA

Telefon: 242- 443 19 29 / 242 - 443 19 30

Belgegeçer:0-242-4431942

E-posta adresi: 969464@meb.k12.tr

<http://antalyaerunalsbl.meb.k12.tr>

*Bir deli yürek
Sanki kalplerde
Uzun uzadıya bir yol
Hem de alacak ...
Bu yola baş koyanlardamız
Yüreğe deli kanlarımız aksın diye
Türk Gençliğiyiz
Ebediyetten var oluyoruz..
Hem de Ay Yıldızı sarıyoruz
Eserler
Şah eser olacak bizlerle
Bu ülke neye hasretse
Bilim tütecek bacalarda
İlim dert olacak akıllara
Tüm hastalıklar sanatla yaşam bulacak
Biz Türk Gençliği
Yazmaya devam edeceğiz kalemimiz kurşun misali baş koyacak
başlık olacak destanlara ..*

Özgür UYGUR

İÇİNDEKİLER

SUNUŞ

- PİRAYE KÜBRA BEKKİ (ŞİİR)
- DELİRMEK İREM ÖZBEK (DENEME)
- BU YALAN ŞEHİRLER ZEYNEP YURDAKUL(ŞİİR)
- SEVGİ İSMAİL ANIL AKDEMİR(DENEME)
- OLMAYACAĞINI BİLDİĞİNİZ ŞEYLER İREM ÖZBEK (ŞİİR)
- YAŞAM VE ÖLÜM ÜZERİNE EMRE UÇAN(DENEME)
- RAHMET SARSIN GELECEĞİ ÖZGÜR CAN TUNCER(ŞİİR)
- VATAN NEDİR? FATMA NUR AKSOY(DENEME)
- BİLEMEM KÜBRA BEKKİ(ŞİİR)
- OLMAZ OLMAZ DEME ENES KOÇ(DENEME)
- AVAZ AVAZ DENİZ İNCİ ŞAHİNTÜRK(ŞİİR),
- YOKSUNLUK CEYDA OKUDAN(DENEME)
- SAVAŞIN ÇOCUKLARI AJLAN HARUN ÖZEN(ŞİİR)
- BİR HAMİYET DESTANI: 15 TEMMUZ FATMANUR AKSOY(DENEME)
- ANNEM DERYA DAL (ŞİİR)
- UMUDUN TANIĞI MERVE GÜNAY(DENEME)
- GÖKYÜZÜMDÜN BURCU GÜNEŞ(ŞİİR)
- YAĞMUR DENİZ DURAN(DENEME)
- ÇOCUKLUK SUDE YAMAN(ŞİİR)
- BÜYÜDÜM MÜ? ALEYNA KAYABAL(DENEME)
- YALNIZLIK HABİBE ÇAKIROĞLU(ŞİİR)
- DURMA HAYAL ET NİHAN IŞIN IŞIK(DENEME)
- KARANLIĞA BIRAKMADAN NAGEHAN AKIŞ(ŞİİR)
- VİCDANA SUSAMAK NAGEHAN AKIŞ(DENEME)
- İZİN VER DENİZ CURA(ŞİİR)
- UZAKTAN SEVMEK DENİZ CURA(DENEME)
- TÜRKÇENİN KATLEDİLMESİ SELİN GÜN(DENEME)
- GÜVEN ESMANUR DÖNER(ŞİİR)

- SÖYLEYEMEDİKLERİM
- KAYBOLMUŞ GİBİ
- MUTLULUK SAKLANMALI MI?
- MESAFE
- LİMAN
- KONUŞAMAYANLARIN HAYATI
- YEŞİL LİMON
- KANATSIZ MELEKLERİMİZ
- ÇOCUKLUK
- GÜZELLİK
- ŞİİR KALPLE OKUNUR
- GÜVEN
- PARA
- DÜNYA MUTLULUK GÜNÜ
- NEDEN YALAN SÖYLERİZ?
- EN GÜZEL DÜŞÜM
- DOSTLUK
- OLUR MU?
- DEĞERLER EĞİTİMİ
- HOŞÇA KAL BUGÜN
- DUYGULARIN ÖZNELİĞİ
- BİR AVUÇ MUTLULUK İÇİN
- GECEKONDULARDA YAŞAM
- UYUMADAN ÖNCE
- SOLGUN PAPATYA
- GELECEKTE TEKNOLOJİ
- MEFTUN
- RAHMET SARSIN GELECEĞİ
- HİÇBİR ŞEYLE HER ŞEYİ ÖZLEDİM
- TANIMI DAHİ OLMAYAN HAYAT
- SANA GELİYORUM
- NESİBE ŞENTÜRK(DENEME)
- FATİH AYGÜN(ŞİİR)
- MERVE KAYNAK(DENEME)
- ESRA KAVAK (ŞİİR)
- BERRU FİRDEVS BİLGİN(DENEME)
- DERYA DAL (DENEME)
- AYŞE ÜNAL (ŞİİR)
- ALARA İŞLEK (DENEME)
- SUDE YAMAN (ŞİİR)
- AYŞE ÜNAL (DENEME)
- GİZEM DURMAZ (ŞİİR)
- ESMANUR DÖNER (DENEME)
- BERRU FİRDEVS BİLGİN (ŞİİR)
- İ. ONURHAN YILDIRIM (DENEME)
- SALİH KARACA (DENEME)
- SÜMEYYE ERKUŞ (ŞİİR)
- SEVİM KARA (DENEME)
- BAHAETTİN SARI (ŞİİR)
- BAHAETTİN SARI (DENEME)
- ONURHAN YILDIRIM (ŞİİR)
- MELİKE ÖNER (DENEME)
- ELİF ALTIN (ŞİİR)
- R. FURKAN KARACAOĞLU (DENEME)
- MELİKE PEKACAR (ŞİİR)
- EMRE UÇAN (ŞİİR)
- HUZEFYE ÇELİK (DENEME)
- KÜBRA BEKİLLİ (ŞİİR)
- ÖZGÜRCAN TUNCER (ŞİİR)
- MELİKE PEKACAR(ŞİİR)
- MELİKE ÖNER (DENEME)
- YURDAGÜL GÜROCAK (ŞİİR)

- DÜNYANIN RENKLERİNİ KAYBETMEK YURDAGÜL GÜROCAK (DENEME)
- YAŞARKEN ÖLMEK ESRANUR GÜN (ŞİİR)
- PARA HER ŞEYİ SATIN ALIR MI? HUZEYFE ÇELİK (DENEME)
- YÜREĞİNİN KIZILINA KOR DEĞMİŞ MAHMUT ESAT EREN (ŞİİR)
- BELKİ YARIN MELİKE ÇATAK (DENEME)
- ÇOCUK VE POLİS SÜMEYYE ERKUŞ (ŞİİR)
- SENSİZ AŞK SEMİH ŞAHİN (ŞİİR)
- YALNIZLIK KORKANLARIN KADERİDİR BÜŞRA TOY (DENEME)
- HAYALLER SİĞAR MI? FATİH AYGÜN (ŞİİR)
- BİR KIZIL ŞİİR EMRE UÇAN (ŞİİR)
- VATANIM ECENUR BİLDİRİCİ (DENEME)
- NAZLI ÇİÇEĞİM NESİBE ŞENTÜRK (ŞİİR)
- DİBİNDEYİZ DURMUŞCAN YAŞAR (ŞİİR)
- BİR ÇOCUĞU EĞİTEBİLMEK RUMEYSA KARAKAYA (DENEME)
- SON MEKTUP FATİH TAŞPINAR (ŞİİR)
- BELKİ SÜMEYYE ERKUŞ (DENEME)
- PLATONİK SALİH KARACA (ŞİİR)
- KENDİN OL SEMİH ŞAHİN (DENEME)
- KIRMIZI DEFTERDEN EMRE UÇAN (ŞİİR)
- UNUTTUĞUM ZAMANLAR DA OLDU İREM ÖZBEK (ŞİİR)
- AKŞAM ÜSTÜ SAMED KOYUNLU (ŞİİR)
- BENCE ŞERİFE A. MÜMİN (DENEME)
- BİLMEZLER ÖMER TOPAKTAŞ (ŞİİR)
- AĞLAMAK VE GÜLMEK SERKAN ULUTAŞ (DENEME)
- KANLI TOPRAKLAR DENİZ CURA (DENEME)
- ÖZGÜRLÜK NİHAN IŞIN IŞIK (ŞİİR)
- VAR OLMAK MÜNEVVER ÖZDEMİR (DENEME)
- ÇOCUK VE DÜNYA FATİH AYGÜN (ŞİİR)
- BİR MİNİK SEVGİ KADİR GÜLER (DENEME)
- AZİM VE SABIR COŞKUN SAKÇI (DENEME)
- DOST SELİN GÜN (ŞİİR)

- TAVUK KORKUSU
 - YAZ AKŞAMLARIM
 - UMUTSUZLUK
 - AŞK NEDİR BİLİR MİSİN?
 - ZEHİRLİ UYKU
 - HEP EKSİK HEP YARIM
 - PİŞMANLIKLAR
 - BİZ İNSANLAR
 - SEN
 - YETER Kİ SEV
 - AH SEVGİLİM
 - AY PARÇASI
 - ÖZGÜRLÜK
 - KIRIK BEYAZ KANADIM
 - HAYAT
 - BUGÜN
- FATMA DAMLAMAZ (DENEME)
 - FATİH AYGÜN (ŞİİR)
 - AMİNE MÜMİN (DENEME)
 - ABDURRAHMAN KÜÇÜKTEKİN (ŞİİR)
 - GİZEM ÖCÜ (DENEME)
 - SÜMEYYE ARSLAN (ŞİİR)
 - SEVİM KARA (ŞİİR)
 - SEVİL BOZKURT (ŞİİR)
 - SERKAN ULUTAŞ (ŞİİR)
 - MERT YİĞİT ÇOBAN (ŞİİR)
 - KAMİLE ATA YILMAZ (ŞİİR)
 - KADİR GÜLER (ŞİİR)
 - İREM YAĞCI (ŞİİR)
 - İLKNUR YILDIZ (DENEME)
 - HUZEYFE ÇELİK (ŞİİR)
 - EMİNE ÖĞRETEN (ŞİİR)

PİRAYE

Piraye'ye aşıktı.
Döktü kaleme Nazım.
Piraye oldu şiir,
Nazım oldu şair.

Sevdi Şirini, Ferhat
Dağları deldi.
Şirininki ki aşk değil miydi?
Tarihe geçmedi.

Adam sever de kadını
Kadın sevmez mi adamı,
Delmez mi uğruna dağları,
Yazmaz mı şiir diye adamın adını?

Neden geçmez adı ,
Şair kadının?
Şiir olur da kadından
Olmaz mı şair?

Neden geçmez aşkı,
Kadının tarihe ?
Hep bu adamlar mı yaşamış acıyı
Dökmüşler şiire ?

ŞİİRİ DİNLEMEK İÇİN
KAREKODU OKUTUNUZ.

Neden görmez kadını
Bu millet?
Herkes bir gelmez mi,
Aşk denen bu illet?

Duyun beni
Gülten'le Nilgün
Siz de çıkın ortaya
Sennur, Arife
Günseli ve Melisa!

Neredesiniz?
Nigar, Leyla
Kulak verin bana
Makbule ve İhsan

Aşıklarının hepsi
Birer şair şimdi.
Peki ya sen ,
Güzel Şükufe?
Kaçımız duydu
Şimdiye kadar ismini?

Kübra BEKKİ, 9. Sınıf Öğrencisi

DELİRMEK

İnsanlardır farklı olanlar, ne zaman neye nasıl tepki vereceklerini kestiremezsiniz, hatta bazen onlar kendileri de bilmezler, kendi davranışlarının nedenini. Bu mudur sizce de delirmek? Ne yaptığını, neden yaptığını bilememek, sürekli canı farklı şeyler yapmayı istemek, umursamayı özlemek... Delirmek kelimesini köşeli parantezler içerisine alamazsınız elbet; çünkü her insan için delirme eşiği farklı olduğu gibi delirmeye neden olabilecek unsurlar da farklıdır. Bütün bir hayatı boyunca karşısına engeller çıkaran ve keşke bu dünyada hiç olmasaydı diye söylendiği duygudur insanı içten içe delirten; güvensizlik.

Bir kere yitirildiği zaman yeniden geri kazanılamayacağı doğru mudur gerçekten sizce? Yoksa ikinci bir kez daha kötü bir olay yaşayıp, başının sıkıntıya girmesinden korkan titrek ruhluların inşaa ettiği bir duvardan mı ibarettir bu düşünce? Bilemiyorum; yani nasıl olmuş da bu kadar çok insanı etkilemeyi başarabilmişler bu titrek ruhlular? Bazen söyleniyorum kendi kendime; sende tıpkı o gözlerin ilacı olacak kadar anlamlı satırları sayfalara döken Sabahattin Ali gibi, dış dünyadan çok kendi kafanda yaşıyorsun. Ama olsun, ben mutluyum. Bu mutlu halim zaten, budur beni yazmaya iten; konuşacak güvenilir birini bulamayınca yazıyorum. Fakat bazen konuşacak derecede güvenilir olduğunu sandığım birilerini bulsam da; bu kıymetinden cilasız parlayan sözlerimi onlara değer bulmuyorum. Çünkü ben anlatıyorum ama onlar sadece istedikleri kadar çaba harcıyorlar beni anlamak için; bu rahatsız edici. Karşıdaki insanı anlamak için varını yoğunu ortaya koymazsan eğer o zaman nasıl o insandan emin olabilirsin ki? Sonra da gelip güvenmekten falan söz ediyorlar. İki dinle, bir söyle tamam ama gerekirse dinle, dinle, dinle, dinle... Gerçekten anladığın zaman, karşıdaki daha fazla anlatma ihtiyacı duymayacaktır zaten. Şu an düşünüyorum acaba yazmak için illa ki de bir

duygudan etkilenmek mi gerekir? Sonra Şu rnek aklıma geliyor ve yok diyorum kendi kendime; Orhan Veli ‘Güzel Havalarda’ Őiirini yazarken neler hissetmiŐtir sizce? Her okuduğunuzda farklı bir anlam ıkartıyorsunuzdur sizde ve bu edebiyat denen ruh yoldaŐının bize bir hediyesi tamam ama sizce de Orhan Veli o Őiirini yazarken her mısradada ve hatta belki de her beyitte farklı duygular içerisine girmemiŐ midir? Ve işte bu da bir başka düşüncem, çok farklı duygular içerisinde olmak eŐittir ya kelimelerin nazını çekmek ya da onları yedi hkmdarlığınıza Şah yapmak. Yazarlarda genelde ikinci söylediğim olur; Orhan Veli’ye olan da oydu ve benim henüz bir insanın vücudundaki bütün parmaklarını saymama yetmeyecek senelik ama çok Şey geçirdiğini düşünen hayatım boyunca okuduğum en güzel Őiirdi.

Şu an ben bunları kendi satırlarıma döküyorum ve siz beni okuyan kişi her kim iseniz, size son bir lafım var ve o kadar kıymetlidir ki yakın bir zaman içinde öleceğim haberini alsam vasiyet olarak verirdim. Söylemem Şu ki: Zirvesine göz koyduğunuz dağlara ulaŐmayı gerçekten istiyorsanız eğer; biraz rzgr olun esin; biraz dalga olun vurun yüreklerin en uçsuz sahillerinde çünkü siz anlatırken kimin hangi lemde olduğunu anlayamazsınız.

İrem ÖZBEK, 10. Sınıf ğrencisi

BU YALAN ŞEHİRLER

Ağlama anne!
Kızma sevgili
Değiştirdi bizi,
Bu yalan Şehirler,

Evsiz ekmek veremez oldum.
Yetime Őefkat gösteremez oldum.
Yalana yanlışa göz yumar oldum.
Değiştirdi bizi bu yalan Şehirler.

İnsanlara gülümsedim,
Cayır cayır yanarken ciğerim.
Derdine derman olamadım,
Can bildiklerim.

Taktım maskemi.
Devam ettim yoluma.
Benliğimden Őařtım.
Ağlayamaz oldum..

Ağlama anne!
Kızma sevgili
Ben kendimi,
Tanıyamaz oldum.

Zeynep YURDAKUL, Hazırlık Sınıfı ğrencisi

SEVGİ

İnsanın mutlu olabilmesi, kendini huzurlu ve mutlu bize edebilmesinin en temel yolu sevgidir. Bu sevginin en önemlisi ise insan sevgisidir. Sizce de öyle değil mi? Çünkü insan seven kişi her canlıyı sever. Bu durumda insanları sevmeyen kişilerin diğer canlıları sevmesini beklemek de yanlıştır. İnsan sevgisi içinde hoşgörüyü ve diğer insanlara karşı anlayışlı, sıcakkanlı olmayı barındırır. Bir toplumun üyeleri kendini seviyorsa birbirlerini seviyorlarsa toplum hem gelişir hem de dayanışma olur. Bir insanın sahip olması gereken en önemli özellik insan sevgisidir. Çünkü insan seven kişilerden kimseye zarar gelmez.

İnsan sevmek, insanlar arasında ayırım yapmamak tüm insanları hoşgörü ile kabullenmek demektir. Bu sevgi hem bireyleri hem de toplumları yüceltir. Toplumsal bağların kuvvetlenmesinde insanlara yardımcı olur.

İsmail Anıl AKDEMİR, Sınıf Öğrencisi

OLAMAYACAĞINI BİLDİĞİNİZ ŞEYLER

Hangi insanoğlunun içinden itiraf etmek gelir,
Sırtını yaslayacak birini bulamayınca?
Nasıl korkulmaz olacaklardan,
Daha önce o korkuyu tatmıŐ olunca?

Kim doğru ile yanlışı görmek ister,
Gördüğünde olanları hatırlayınca?
Kim üzerine gitmek ister korkularının,
Üzerine gittiği zaman azalmadığını anlayınca?

Neden çaba sarf etsin ki insan,
Umutlarının boşa çıkacağını anlayınca?
Niçin hızlansın ki kalp,
Sadece daha fazla yorulacağını anlayınca?

Neden mükemmeliyeti arzulasın ki insan,
Mümkün olamayacağının farkına varınca?
Kim bıraksın ki bencilliği,
Kimsenin onun için değişmeyeceğini anlayınca?

Niye hala kürek çekmek zorunda olsun ki kayıkçı,
O denizin ortasında kaybolduğunun farkına varınca?
Nasıl insanlık kalsın ki,
YaŐatmaya çabalayan olmayınca?

İrem ÖZBEK, 10. Sınıf ğrencisi

YAŞAM VE ÖLÜM ÜZERİNE

Yaşam ve ölüm. Yaşam ve ölüm bir düğünden ibaret. Doğar, büyür ve ölürüz. Algılayabileceğimiz bu kadardır ancak. Ölümden sonra herhangi bir şey var mı ya da ölümden sonra ne olacak kimse bilemez. Bu konuda neler yapabiliriz bir düşünelim. Ölümün önüne geçemeyiz. En sonunda öleceğiz. O zaman bize verilen bu zamanı, bu yaşamı, bu mucizeyi iyi kullanmak gerekir. "İyi geçirilmiş bir gün, nasıl mutlu bir uyku getirirse, iyi geçirilmiş bir yaşam da iyi bir ölüm getirir." demiş Leonardo Da Vinci. Bir gün nasıl iyi geçirilir? Asıl sorulardan birisi bu olmalı. Bu soru, herkese göre değişen bir cevaba sahiptir. Birisi dünyayı gezmek isterken, başka birisi huzurlu bir yere gitmek diyebilir. Birisi soğuk ister, bazıları ise sevdiğiyle beraber olmak ister. Bunların hepsi gerçek olabilir. Kader iki kardeşin oynarken kurduğu hayalleri bile gerçeğe dönüştürüyorsa, sizin gözyaşlarınızla kurduğunuz hayalleri niçin dönüştürmesin? Her anımız, her anımız, her kişi önemli o hayatınızda. Anların, kişilerin değerini bilmek gerek. Çünkü bir saniyesi bile kesin olmayan hayatımızda sadece "çalışmayı" değil, anı yaşamayı da hak ediyoruz hepimiz.

Mesela sen şu an bu yazıyı okuyorsun. Belki fikrin değişti ve yapamayacağın bir şey yapmaya karar verdin, kendinde güç buldun. Belki de kendine geldin ve şu an düşünüyorsun. Belki de bu yazıyı okumayı bitirdiğinde yapacaksın bunu. Ama birden yapamam diye de düşünebilirsin. Düşünme! Yapabilirsin! Başaramasan bile en azından pişmanlık duymayacaksın geçmişinden. Hayatın yaptığın seçimlerin toplamıdır. Hayatının sonunda belki, sorgulamaya fırsat bulacaksın. Eğer sorgulamaya değer bir şey bulamazsan Sokrates'in şu sözü aklına gelsin; "Sorgulanmayan hayat yaşamaya değer." Peki ya ölüm? "Yaşam huzur verince ölüm ürkütürmüş." derler.

Korkmayın. Ne olacağını bilmesek bile yeni bir şeye gözlerimizi açacağız. Kim bilir, belki yeni bir hayat, yeni bir evren, yeni bir gelecek. Ya da geçmişi yeniden yaşayacağız. Kim bilir?

Ama unutmamamız gereken bir şey var; Zaman bir insanın harcayabileceği en kıymetli şeydir ve zaman üç şeyden ibarettir: Dün, bugün, yarın. Dün geçti, yarının geleceği belli değil. Öyleyse bugünün kıymetini bil ve onu sana doğru yerde, doğru kişiyle ve doğru şekilde yaşadığından emin ol.

Emre UÇAN, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

RAHMET SARSIN GELECEĞİ

Ümitler son nefesinde
Limanları yağmalamış korsanlar
Kasvetli denebilecek bir günde
Emsalsiz olan tek şeydir
Renklendirmek gerçekleri

Ürpermek sadece ürpermek
Lütufkar bir meleğe
Kırlangıçlar yuvasına vardığında
Ebedi umutlar son buldu
Rutubetten eskidi gözyaşları

Üluhiyet tanrıdan mı bilinmez
Lal olmaktır sonsuzluğa
Keder içinde boğulmak
Ertesi günler hatrı için
Rahmet sarsın mı geleceği?

Özgür Can TUNCER, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

VATAN NEDİR?

METNİ DİNLEMEK İÇİN KAREKODU OKUTUNUZ.

İlk duyduğumuz zaman aklımıza birden fazla tanım geldiği, duygu yoğunluğunun değiştiği ve hatta hüznün ortak olduğu birçok kelime vardır. Lügatlerde bir kelimenin karşımıza çıkan tek bir anlamı olur ancak vatan kelimesinin karşılığı bir tanım ile sınırlandırılmaz. Akla gelen ilk anlamı, üzerinde yaşanılan toprak parçası olsa da tanımını yapmak güçtür. Bazen bir şiirle yapılır, bazen bir savaşla. Bazen de sadece bir annenin gözyaşı anlatır vatani.

Kimine göre vatan ev demektir. İçinde doğup, içinde büyüdüğün, nereye gidersen git özleminin daima yüreğinde olacağı bir ev. Asırlardır süregelen türlü badirelere rağmen yıkılmayan bir ev. Ayakta olan ve daima ayakta kalacak olan bir ev. İşte, vatan yeryüzünde bulunan bir evdir ve şüphesiz evlerin en güzelidir.

Tarih 1915'i gösterirken, vatan bir askere göre Çanakkale'dir. Çanakkale savaşlarının en hüznülsü aynı zamanda en asilidir. Arkasında binlerce yetim bıraksa da her yerde anacağımız bir destanı hediye etmiştir bize. "Gömelim gel seni tarihe desem, sığmazsın." dizesinin sahibi, bayrağın yere düşmeyeceğini ispatlayan bir kahramanlık gösterisidir. İşte, vatan Çanakkale'dir ve vatanın en asil halidir.

Bir anneye göre vatan, kahraman yetiştirmektir. Sözlükte "kutsal bir ülkü ve inanç, özellikle yurt için savaşırken ölen kimse" anlamına gelen şehit kelimesidir vatan. İçimizi burkan "Vatan sağ olsun. " cümlesini bu yüzden kurar anneler. Evlatları vatandır ve daima sağ kalacaklardır. Bu yüzdendir ki Urfa, Maraş, İstanbul, Çanakkale ve yurdun her yerinde şehit olan asil kahramanlar vatandır. İzmir'de düşmana ilk kurşunu sıkan Hasan Tahsin vatandır.

Gölbaşı'nda düşmanın karşısına tek başına çıkan Ömer Halisdemir vatandır. Anadolu, vatandır. Şehitler vatandır ve vatanın en hüznü yanıdır.

Namık Kemal'e göre vatan mahzundur. Bir nesle vatan, millet, hürriyet kelimelerini taşıyan Namık Kemal, sürgünde bile bu davasını bırakmayan gerçek bir şairdir. Çok sevdiği Osmanlı'nın gözleri önünde dağılmasına sesini yükselten ilk ve tek şairdir hem de. Dönemin toplumunda bir ayaklanma nedeni olacak olan bu gür sese padişah bile kıyamamıştır ki, bu yüzdendir Namık Kemal'in sürgünü. Onu, hürriyet aşkını, vatanın halini anlatan bir dizesi vardır ki bir şairin en çaresiz yanıdır:

*"Ölürsem görmeden millete ümid ettiğim feyzi;
Yazılsın seng-i kabrimde,
Vatan mahzun, ben mahzun."*

Mehmet Akife göre ise vatan şiiirdir. Savaşı görmediği halde zaferin verdiği o müthiş coşkunlukla yazdığı Çanakkale şiiiridir. Bir milleti yıllardır ayakta tutan en güçlü bağ olan İstiklal şiiiridir. O şiiirdeki bir mısradır: "Ebediyen sana yok, ırkıma yok izmihlal." Bu mısraya tutunan milyonlarca yürektir, o yüreğin attığı ortak ses. Vatan bir şiiirdir, üstelik şiiirlerin en güzelidir.

Vatan, Türkiye'dir. Bizimdir. Aklın değil, kalbin eylemidir. Anadolu'nun her karış toprağıdır. Bayraktır, türküdür, ağıttır, mutluluktur. Vatan istilaların, medeniyetlerin, gözyaşının, büyük zaferlerin, yenilgilerin, şiiirin, aşkın, terk edilmelerin, sahipsiz bırakılmaların, yiğitliğin toprağıdır. Bizim en büyük savaşımız da bu vatani yaşatmaktır.

Fatmanur AKSOY, 11. Sınıf Öğrencisi

BİLEMEM

SİİRİ DİNLEMEK İÇİN KAREKODU OKUTUNUZ.

Tırnak uçlarına kadar sevdim.
Lakin tırnak ucu kadar bile sevilmedim.
Bir yanlışa gönül verdim amma
Hattı zatında büyük yanlış eyledim.
Ben aşkın imkansız köşesinin sakini
Sense bana yer vermeyen ev sahibi
Arada sırada hatrına gelir miyim?
Yoksa sende, sıradan biri miyim?
Söyle bana sevgili
Seveyim mi, sevmeyeyim mi seni?
Her nefesimde zikrettiğim ismini
Bir kalemde sileyim mi şimdi?
Geldin, sevdin ,gittin
O halde söyle sevgilim
Yarama merhem olan ellerin
Şimdi hangi ellerin?

Kübra BEKKİ, 9. Sınıf Öğrencisi

OLMAZ OLMAZ DEME! *

Ey hayat! Neler verdin neler aldın biz ins taifesinden...

Bir mum misali eriyen ömrümüzde, ateşimizi kâh aydınlığa, iyiliğe, güzelliğe bulayıp hem âdemi hem de âlemi aydınlattın. Kâh cehennemden bir nar'a çevirip hem âdemi yaktın hem de âlemi.

Bir lakırdı, bir kişi ne yapar deme sakın! Vezir de eder, rezil de eder derim. Açmazlar içinde kaybolursun. Bil ki; bir söz ağular aş, bir söz kestirir başı, bir tatlı söz çıkarır yılanı deliğinden... Sözü; kılıçtan, tüfekten, tanktan ağır olduğunu anlamak için duymak yeter mi sanırsın ey dost, gönülden gönüle değmezse uçak olup uça ne yazar derim. Konacak bir konak, vuracak bir hedef olmadıktan sonra.

Hayat bunun neresinde? Söz de nerden çıktı deme. Olmazların olduğu yerdeyiz. Burada her şey mümkün... Öyle olmasa nasıl olurda kendi vücudundan bildiğin, ekmeğini – suyunu – aşını paylaştığın, senden bir parça misali gördüğün, gelip de boğazına – dimağına çöreklenir. Seni, senden almaya çalışır. Tilkinin kurnazlığına bürünüp, damarlarına kadar inip, sen biz için, vatan – millet- din aşkına sanırken. Nalıncı keseri misali kendine yontarak ilerlerdi. Hoş! Aldanmışız be gülüm sen de ben de, biz de, bizden öncekiler gibi aldanmışız. Heyhat, hayat narı ile geldi üstümüze de uyandık. Canımız, canlarımız tabii ki yandı, yanacak da daha, Ömer Halisdemir'im gibi birçok vatan evladım gitti de, geride söz olarak kalan VATAN SAĞOLSUN!!!

Beşer nisyân ile meşhur da. Ey gönül unutma! Unutturma bazı şeyleri, özellikle 15 Temmuz'u. Bir kem söz ile başlayan zelzeleye bir SALA ile dur denildi o gün. Bir söze kulak verdi kadını – erkeği, yaşlısı – genci kaderine geleceğine sahip çıkmak adına meydanlara yüreklere indi. Halk, Hakka inanıp kaderine yürüdü...

Bir söz ile başladı her şey: Ol!

Enes KOÇ 11. Sınıf Öğrencisi

* Öğrencimizin bu eseri Türkiye'nin Darbeler Tarihi ve 15 Temmuz Milli İrade Zaferi konulu "Liseliler Destanı Yazıyor" yarışmasında deneme dalında Antalya il ikincisi olmuştur.

AVAZ AVAZ

Son kez baktı kadın,
Sevdiği adamın arkasından.
İçi gitti, ama gitme diyemedi.
Biliyordu, gitme dese belki,
Kalacaktı adam,
Belki de gururuna yenik düşecekti.
Vedalar fazla gelgitliydi.
Ve geriye avaz avaz susmaları
Ve geriye belkiler kaldı.

Deniz İnci ŞAHİNTÜRK, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

YOKSUNLUK

Minimal hayatlara, yakılmamış muhlara, kalıbına sığmamış insanlığa, en çok da yok olmaya yüz tutmuş benliğimize muhtaç kalmışız. Sevgiye, ilgiye, saflığa aç ruhlarımız. Böyle böyle bu devirde yazmayı marifet sanmışız. Oysa yazarak bir devir açıldığını üstüne basa basa göstermiş üstatlarımız... Zamanı geriye sarmaktan önce, yakalamamız gerektiğini öylece bir kenara fırlatmışız. Geriye sarılacak zamanlar yaratmayı göze alamayışımızdandır bu icatlarımız...

Yetinmezliğin; kelimelere, sayfalara, samimiyete kullanıldığını yok saymışız da, bir kağıt parçasının yüklemi yapmışız. Sonuna bir nokta kondurup, aynı cümleyi tekrar tekrar yazmaktan utanmamışız: "Para yetmiyor." Güldürür insanı bu cümle. En çok da öldürür... Beton duvarlarda, soğuk sözlerde, gerçekliğe soyunamamış gülüşlerde üşüyünce ellerimiz; egomuzun ceplerine sığınmışız olduğu kadar.

Aynı kalıplarda farklı olmaya, farklı olanları yargılamaya alıştığımız gibi, egomuzun pahalı astarlarında ömür terleterek ilerleyişimiz neye yarar... Bir şeyde mana aramaktan yoksun, tenden öte kalbe dokunmaktan aciz, aynı düşüncelere sürtüne sürtüne kirlettiğimiz varlığımızla biz; bir çamuru çocukluğumuza çok mu görmüşüz?

Çamurdan öte çamur atmayı siyasetten öğrendiğimiz, kirlenmekten öte kirlettiğimiz dünyalarımızı toz duman içinde terk edişimiz... Sosyalleşme diye diye fikirlerimizin kısıtlandığı, koca dünyanın bir ekrana sığdırıldığı bu devirde, aynanın arkasındaki gerçeği fark edebilir miyiz? Adamlıktan nasibini almamış, kişiliğe gerek duymamış, hayatını kalplerde komşu edinemedi geçirmiş insanlarda aşkı arayışımız... Ama hakkını vermek lazım, yine de aşka tahammülümüz kalmış bir köşede. Varlığını acı olarak tanımlasak da, yanlış kalplerde arasak da, yolunda bir şeyleri feda edecek kadar benimsemesek de

aşka inancımız; "Buna da şükür" deyip bir köşede bağdaş kurarak hayatı kabullenebilecek kadar var içimizde.

İnsanı insan yapanın yine insan olduğunun farkında olarak ama bunu reddederek yaşama tutunmaya çalışmamız... Şiddeti bir güç sananlara seyirci kalışımız... Evler yakılır, bombalar patlatılır, gözyaşları sel olur ama yine de biz, bize kalırız. Sonu gelmeyen yalnızlıklar sarar etrafımızı... Sonsuz kalabalıklarda boğulmayı yeğleyecek kadar duman kokunca nefeslerimiz, yanımızda bir nefese daha muhtaç kalırız.

Aklına; kırmızı deyince kan gelecek, siyah deyince duman gelecek, beyaz deyince kefen gelecek ve toprak deyince çıkar gelecek bir nesle göz açmanın hak değil adaletsizlik olduğunun, yaşamak için yaşatmamız gerektiğinin farkına varınca yargılamaya başlayacağız... Ama biz yine de kelimelerimizle; göğü maviye, bulutları beyaza, hayallerimizi pembeye boyamalıyız. Kalacak bir söz söylediysek eğer giderken kapıyı aralık bırakmalıyız.

Ceyda OKUDAN, 11. Sınıf Öğrencisi

SAVAŞIN ÇOCUKLARI

Savaşın en masum şahitleridir çocuklar.
Ellerinde bezden bebekler yüreklerinde umutlar.
Bir gün savaş bitecek babalar eve dönecek.
Öksüz kalanları teselli edecek.

Uçak motorları inliyor gökyüzünde.
Bir bomba daha patlıyor yeryüzünde.
Gidiyor son gemi de belirsizliğe;
Çocukların masum ümitleriyle.

Geride kaldı gencecik insanlar
Tarlalarda, fabrikalarda kaldılar.
Savaş alanlarında bir nesil giderken,
Onlar sadece izleyebiliyorlar.

Savaş sonunda kapıya dayandı
Milyonlarca çocuk ortaya atıldı
"Savaşacaksınız" dendi "ölüm saçan makinelere karşı"
Uzaktaki cehennem artık oradaydı

Çocuktular savaştılar cılız kollarıyla
Yaş dinlemiyordu savaş, anlamışlardı sonunda
Artık çok geçti hepsi düşüyordu toprağa
Arkalarında bıraktıkları masum umutlarıyla.

Onlar artık çocuk askerdi bitmek bilmeyen güç gösterilerinin
Ne sonuncu nesildi onlar ölüme giden
Ne de ilk, vatani için kan döken.

Ajlan Harun ÖZEN, 11. Sınıf Öğrencisi

BİR HAMİYET DESTANI: 15 TEMMUZ

"Fıtrat değişir sanma, bu kan yine o kandır."

Namık Kemal

Bir coğrafya burası. Halk dilinde ayak bastığımız toprak parçası değil de, o toprağı ıslatan kanlardan oluşmuş bir hüznün parçası. Şiirlere bile konu olmaktan bıkmış, yorgun, tükenmiş bir vaziyet var. Asırlardır bütün düşmanların göz diktiği bu toprak parçasının bizim lüğatimizdeki anlamını pek çok şey karşılıyor aslında. Uğruna savaştığımız istiklalin marşı var. Bir asır önce Anadolu askerinin Çanakkale'de bıraktığı bir mektup, yakılan ağıt, söylenen türkü var. Ayağımızı kolaylıkla bastığımız toprakta can var. Bize ait olan her şey burada.

Bir coğrafya burası. Anadolu'nun her karış toprağına destan yazdıran, ilmek ilmek dokuduğu tarihe adını kazdıran. Kadim kent İstanbul, kalbi bu coğrafyanın. Temmuzdan bu yana kalbinden yaralı bir coğrafya. Öyle bir yara ki bu, açtığı hasar bütün milleti ayağa kaldırmış, dillerden düşmeyen bir destanı tekrar yazmış. Bir temmuz," ne kadar yakabilirse bir milletin canını, o kadar yakmış.

İşte temmuzun tam ortası. Sokaklarda bir hareketlilik, ekranlarda tuhafılık. Kimse idrak edemese de bir söz dolaşüyor ortalıkta: vatanı işgal teşebbüsü. Çanakkale'de, Kut'ül Amare'de, İzmir'de bize emanet edilen parçaya ihanet...Kadınlar, erkekler, yaşlılar, gençler... İhaneti işiten herkes, birden vatan oluyor, görünmez kılıçlarını çekerek düşmana. Düşman? Bu kelimeyi zikrediyoruz ama işin acı tarafı bir düşmanımız yok görünürde. Karanlık bir perde çekiliyor milletin üzerine.Bu perde gecenin üstüne ihanetin kol gezdiği kanlı bir duvara dönüşüyor, duvarı yıkmak için bir millet ayağa kalkıyor.

İstanbul'un incisi, Boğaz Köprüsü karmakarışık. Köprünün yükü her zamankinden ağır oluyor. Bir yandan demokrasiye, diğer bir söyleyişle halka, silah uzatanlar, diğer yandan ölüm onlara doğrultulmuşken vatanına sahip çıkanlar... Tonlarca tankın ağırlığından daha derin bir ağırlık var köprüde. Gecenin ilk dakikalarında bir baba ve oğul köprüye ilk koşanlardan. Bir vakit

sonra yerde yıldızlar yatıyor. On altısında, yirmisinde, ellisinde, onlarca yıldız var o köprüde. Öyle kutlu bir mevki ki bu, gördükleri son şey bayrak, söyledikleri son söz şehadet oluyor. Bir yandan bir spiker, karşısında silahla bir ihaneti, Türkiye'nin geleceğini okuyor. Gecenin karanlığı biraz daha artıyor.

Bir çağrı var vatana. Yıllardır gelen nida tekrarlanıyor: "Bu vatani bölemeyeceksiniz." Bir ordu sokağa akıyor. Gece kana bulanırken, ölüm aralarında gezinirken Çanakkale'den bir mektup ulaşıyor bize. Toprağını ıslattıkları hüznün parçasının her yeri düşman temmuz ortasında. İhanet her yeri sarmış. Felahın habercisi ezanlar bu defa ihaneti duyurur gibi kara geceyi bölüyor. Bombalar aziz toprağa ulaşırken bütün masumlar dökülüyor yollara.

F-16'ların sesi tüm şehirde yankılanıyor, Ankara'nın sessizliğini delip geçiyor. Kaldırımlarda, cehenneme dönmüş sokaklarda bir halk var. Ölümüne koşuyor hepsi ama tereddüt eden bile yok. İhanetin omuzlarına taktıkları asil yıldızları tek tek söküyorlar. Karanlıkta yağın mermiler bile ürüyor o anda.

Sonra bir isim duyuyoruz, gecenin ortasında. Gölbaşı'nda vatani bekleyen birisi. Tek başına bir ordu oluyor orada, Ömer Halisdemir. Korumaya yemin ettiği bayrağın önünde, tek başına hainlerin karşısında dikiliyor. Meğer ilk kurşunu o sıkılmış düşmana. Aldığı şehadet emrini gözünü kırpmadan yerine getirerek tek başına bir milletin geleceği olmuş. Meğer otuz kurşunla ödemiş bedelini, yine de bir an bile eğilmemiş düşmanın önünde. Arkasında gözü yaşlı bir baba, anne, eş, çocuk, komutan bırakıyor Halisdemir. Tıpkı diğer 248 aziz yıldız gibi, gözü yaşlı milleti bize emanet ediyor. İsmi ilk defa o gece duyuyoruz ama tarihe kazınıyor çoktan. Ve o ismin yangını yüreğimizden sönmüyor.

Dokundukları her şey yanıyor o gece. Gölbaşı yanıyor, toprağında kan, arkasında yetimler ile. Meclis yanıyor, silinmeyecek izleriyle. Vatanın her yerinde yürekler yanıyor, yıllarca sönmeyecek bir ateş ile.

Bir emanet kalıyor geriye. Anne, baba, eş, çocuk... Son kez bakıyorlar arkalarında bıraktıkları hüznün parçasına. Uğruna can verdikleri bu toprakta asil kanları kalıyor. O bakışların anlamı, bir mesajı var bize. Geçmişte çağ açan bir milletin bakışı bu. Ok kadar keskin, kurşun kadar yakıcı bir bakış. En savunmasız halimizde saplanıyor. Bu bakışlar utandırıyor, bir o kadar da gururlandırıyor bizi. 100 yıl önce olduğu gibi tarihi yine biz değiştiriyoruz.

İstiklalimizin "Korkma"sını alnımıza kazıyarak çıkıyoruz o meydana. O meydan ki, yüzlerce kahramanı misafir ediyor toprağına. Toprağın yükü her zamankinden daha fazla.

Bir isim var dillerde. İsimler geçici hakikatte bu coğrafya için. Duvarlarda iz olarak kalacak ve yüzyıllarca silinmeyecek tek bir isim var. Bu toprağı sıksak fışkırarak bir isim var: şuheda. Bu isim pusuya yatmış düşmana verilecek en güzel cevap oluyor o gece. Onurlu vatanın yıldızları o kara gecenin ilk ışıklarında dalgalanan bayrakları görünce tebessüm ediyorlar. Güneş bu defa mutlu doğmuyor bize ama yine de felaha ermenin güzelliğiyle hatırlıyoruz Mehmet Akif'in oğdn:

"Sen şehid oğlusun, incitme, yazıktır atanı. Verme, dünyaları alsan da bu cennet vatanı."

Fatmanur AKSOY 11. Sınıf Oğrencisi

ANNEM

Yaşamak için çekilir çile,
Zalimin eziyetine olmuşuz köle,
Her şey dalavere her şey hile,
Hilesiz terazi var mı be annem!

Bak ki şu zamana neler var neler,
Dilde sakız olmuş utanmaz sözler,
Yalanı dolanı gören bu gözler,
Başboş gidişe ağlar be annem!

Üç kuruş için satılan insan,
Bir lokma ekmeğe boyun eğen insan,
Açlıktan yoksulluktan tok olan insan,
Gözyaşı dökmeden ağlar be annem!

Ne dağlar ne taşlar dayanmaz buna,
Film bağlandı bu acı sona,
Üzölmek, ağlamak hep bizden yana,
Mutluluk deryası nerede be annem!

Derya Dal, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

UMUDUN TANIĞI

Varlığı unutulmuş bir ışığım sadece. Oysa bütün yaşanmışlıkların tek tanığım. Karanlıkların aydınlığı, gündüzün ise süslü bir kandiliyim. Bir sokak lambasıyım...

Nasihatim görebildiklerim kadardır.

Günün ilk ışığıyla bitmez tükenmez bencil bir koşuşturmaya şahit olmak yorar beni. Oysa ben korkağımdır kimseye ilişmeden öylece olup biteni izlemek daha kolay gelir her zaman.

Sus ve izle.

Yaramaz çocuklar komşu ağacın dalını kırdılar. Ah şu insanoğlu... Sorarım acımın şahitleri, atan bir kalp yeter mi insan olmaya?

Zavallı kadının yeni iyileşmeye yüz tutmuş gözünden damla damla çığlık akıyor. Ben o yaşlara sustukları diyorum. Değer mi bir faniden dünyanın kahrını çekmek? Sorarım.

Biraz sağımdaki kahvenin gürültüsü kopmaya başladı. Evdekilere "Günaydın" demeyi çok gören ahbablar bülbül gibi şakıyor adeta...

Ve yine o kız... Nedir onu bu kadar ürkek yapan? Sanki bir günahın en masum parçası gibi üç adımda bir arkasına döndüren? Dünyayı bırak da kendi mahallesini keşfetmeye engel olan, gözünü yerden ayırsa bu pis günahın en büyük nedeni olacağını düşündüren? Sapık düşünceleriyle kızları çocukları ziyan edenler, yazıklar olsun size! Siz ki utancın tek tablosu, gecenin en büyük günahısınız.

Köşeden dünya umurunda olmayan, tek beklentileri okul zili olan birkaç çocuk. Gördüklerimin en masum yanı çocuklar... Tek suçları varsa o da bozuk paralarını köşede ki bakkal amcalarına yedirmek. Çocuk dedik oysa onlar seyirci kalamıyor onlar gibi okula gidemeyen, minik bedeninin sorumluluk bilinciyle

dolup taştığı arkadaşlarına, o şekerlerden bu minik bedenlerin de hak ettiğini düşünen, güzel çocuklar. Çocuklar güzel kalsa.

Ve yine akşam olmaya başlıyor. Kahrımdan sabahın olmasını dualar ederek bekleyeceğim yine. Yavaş yavaş evlerine çekilen fedakarlık abidesi insanlar beni burada tek şahit bıraktılar. Dünya onların sandığımız sarhoşlar, naralarını atmaya başladı. Şarkılar hiç susmasa.

Sorarım size nefret dolu insanlar, çocuğu tarafından evden kovulan yaşlı anne babalar, hayatı çalınan kadınlar, uyuşturucuyu vücudunun her zerresine bağımlı gençler bunca yük fazla değil midir?

Götürün beni buradan görecektakatim kalmadı bir utancı daha. Bir faydam kalmasın bu insanlara zifiri karanlığın içindeki bu beyinleri ne kadar aydınlata bilir bu sıska ışık ? Ne gece ne de gündüz bitmek tükenmez bu günahlar artıyor. Atın bir hurdalığa dinsicin acım.

Ölmek zor, kapat gözlerini.

Merve GÜNAY, 11. Sınıf Öğrencisi

GÖKYÜZÜMDÜN

Şimdi tek başınayım
Oturuyorum uçurumun kenarında
Kendi yalnızlığında boğuluyorum
Sessiz ığlıklarımı duyan yok

Hani söz vermiştin ya bana
Mutluluğun, hüznün benim olacaktı.
Aynı gökyüzünde buluşacaktı gözlerimiz.
Senle ben olacaktık.

Yağmurun her damlası,
Hatıralarımı söküp alıyor benden.
Artık yok oluyorsun hayatımda.
Artık bizim hayatımız değil,
Benim hayatım var.

Burcu GÜNEŞ, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

YAĞMUR

Yağmurlara benziyoruz. O küstah yağmur damllarına. Buluttan yere inen zamanda, o geçen kısacık sürede, kendimizi en değerli varlık olarak görmeyi ne kadar da iyi biliyoruz. Ancak yağmur damllarının korkusunu da aşım gelememişiz henüz. Yalnızlıktan korkuyoruz. Bir insan önemli olabilmek için başkalarına mecbur. Topraktaki bitki, bir bütün olunca yağmur, ancak o zaman önemsiyor. Bunu da biliyoruz. Yalnızlık, yalnızlaştırılmak en büyük ceza. Yağmurun geleceğini haber veren -var ya hani hep alnımıza düşen- gibi yalnızlaştırılmak. Biliyorsun, arkandan gelen de senin kadar yaşayacak. Ama yine de biliyorsun bu kırgınlığın sana acı ve güç kattığını, öneminin de bu güç kadar azaldığını. Kendi döneminden önde giden insanlar da hep bunu yaşamamış mı? Ne fark eder ki? İnsan ne kadar küstah ve önemsizse bir o kadar evren. Düşünceleri yağmur damlası belki ama kalbi evren kadar büyük insanın. Kalp, hiç doğru yolu bulamamış küçük bir çocuk. Hayal dünyası, onun krallıkları düşünceden daha masum, bir o kadar da büyük. Zaten eğer kalp olmasa küstah bir yağmur damlasından evren olmazdı. Hata yapmaktan korktukça kalbini saklıyor en derinine, küstahlığı ele geçiriyor insanı. Bu kimin suçu? O küçük çocuğun hayal dünyasını gerçeklerle kim tanıştırdıysa onun. Kimse, hiç kimse mutlu olamaz bir çocuğun gözleri kadar. Kimse korkmamalı düşüncelerin gücünden, asıl korkulması gereken masumluğunu yitirmiş olan bir kalpten gelen rüzgarlar olmalı. Zira kaybedecek bir hayali olmayan kalbin çılgınlıkları, düşünceler kalabalığının çıkardığı manasız mırıldanmaları tek seferde yok edebilir.

Deniz DURAN, 11. Sınıf Öğrencisi

ÇOCUKLUK

Uçurtmanın renkleridir çocukluk,
Suda ilerleyen kağıttan gemidir çocukluk,
Dizlerdeki morluklardır çocukluk.
Mutluluk veren o tatlı gürültücük,
Çocuk ruhlu olabilmektir, özgürlük.

Barışabilmektir çocukluk.
Bir çocuğun gülüşündeki imparatorluk.
İçindeki çocukla olan dostluk.
Çocuk gözünden görebilmektir mutluluk.

Sude YAMAN, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

BÜYÜDÜM MÜ?

Düşünüyorum, 365 gün 6 saat mi sayıyorum, nefes aldığım günden bu yana ... Gönül işlerini deneyimleyecek kadar, saçıldım mı dünyaya, artık nasihat almalar bitiyor mu, gerçekten. Nasihat verecek günlere mi yaklaştım, acaba . Günler akıp giderken, yaşadığım değişimler miydi büyüme. Bu kadar somut ve mecalsiz olmamalıydı. Oysaki ...Öyleyse ...Heyhat !Vay halime çok yazık. . Beni ancak düşlerim büyütebilir, bir de gülüşleri unutmamalı. Ancak ve ancak onlar büyütür beni. Hiçbir kırgınlık büyütmez. Hiçbir acı büyütmez aslında. Güzellikler büyütür beni de haberim yoktur... Bir gülüş kazanıyordur kalbimi de, dertlerime çare yoktur.

İşte ben hayatı bu denli zor yaşıyorum büyüdükçe, daha sığ daha karanlık daha bir kayıp...Oysa her gün güneş var günlerden aydınlık...

Ya sonrası, karanlık yüzü gecenin veya günün onlarda var, onlarda bizle, onlarda bizde...Ne büyük çelişkidir bu aydınlık veya şu karanlık ...Nasıl bir ironidir şu büyüme veya sanmak şuursuzca... İlk okuldan liseye geçmek mi yoksa ...İlk aşk mı yoksa ilklerin hepsini yaşadığın mı hangisi daha yakın, hangi biri şahit ki senin varlığına. Ya da hiçliğinde kavruşuna...Bilmiyorum büyüdüm mü, bilinmezler biriktirdim belki kumbaramda senelerce...Yazık oldu ruhuma, büyüme yolunda harcadım onu... Büyüdüm mü, hâlâ düşünüyorum...Belki de sonu olmayan bir girdap... Yanlış bir benzetme aslında yol...Sürmenajca bir akım ve bizler bu akan günlerin damlası, bu dünya bir çöl öyleyse bulutlarda turuncu...

Aleyna KAYABAL, 9. Sınıf Öğrencisi

YALNIZLIK

İnanın bilmiyorum nedir yalnız olmanın sınırı...

Yalnızlığı kime, nasıl sormalı?

Sanıyordum ki sessizlikte yalnızlığın ası,

Oysaki şimdi sessizlik ve yalnızlık çok farklı.

Duyuyorum onları yalnızken odamda.

Bunlar korkumun, ruhuma baskısıdır aslında.

Milyonlarca kişi bile etrafında.

Seni yalnız kılan, yanında olmayanlar var aklında.

Habibe ÇAKIROĞLU,11.Sınıf Öğrencisi

DURMA HAYAL ET

İnsanlar soyutluğu sevmez. Her zaman her Şey gözleri önünde olsun isterler değil mi? Fakat hayat biz insanlara bunu sunmuyor. Sürekli çabalıyoruz ve uğraş veriyoruz. Çünkü hayatın kuralı böyle. Doğmak için bile çabalamıyor muyuz? Peki sadece biz mi, annelerimiz bizi dünyaya getirmek, yaşatmak için daha çok uğraşiyor. Ve sadece dünyaya gelmekle iş bitmiyor. Büyüme için yine çabalıyoruz. Büyüyünce öğrenmek için, öğrendikten sonra ise daha çok öğrenmek için... Çünkü bitmiyor öğrenecek Şeyler, yetmiyor öğrenmeler bize.

Öğrendikten sonra sınama aşamasıyla karşılaşıyoruz. Acaba doğrumu Öğrenmişiz diye. Her zaman bir üst kademe için uğraş ve ardından sınav bizi bekliyor. Bunlar sadece çalışarak olur mu dersiniz? Olmaz. İşte burada insanlığın en güzel Şeyi ortaya çıkar; hayaller. Hayal kurmak öyle önemlidir ki adeta insanlın ruhunu besler. Ve insanlar hayaller sayesinde güdülenir, ardından çabalamaya başlar. Kafamızdaki soyutları somutlara dökmek için çabalarız.

Hayal söz konusu olunca ‘en’leri konuşurmalıyız bence. Çünkü bizim ayallerimiz en güzel, en mutluda biziz. Hayaller kendi ütopyalarımız. Orada özgürüz. Hayallerimiz biziz. ‘Eğer ağaca tırmanmak istiyorsanız, yıldızlara ulaşmak isteyin ki başararsınız.’ demiş Confucius. Korkmadan hayal edelim. İstediklerimizden kaçmayalım, kendimizi kandırmayalım. Başarı mı istiyorsun? Hayalinde kur onu. Sonra harekete geç. İnsanlığı bu kurtaracak. İnanıyorum. Sende inan. Kendine inan. Hayallerine inan. John Lennon’un Hayal Et şarkısında çok güzel bir söz vardır: ‘Bir hayalci olduğumu söyleyebilirsin, ama tek ben değilim.

Nihan Işın IŞIK, 11. Sınıf Öğrencisi

KARANLIĞA BIRAKMADAN

Kalbimi baya havasız bırakmışım.
Pencerelerimi bahara açıyorum şimdi
Hadi durma sen de!
Kapat gözlerini,
Derin bir nefes ver,
Sal bütün hislerini.
Karanlıkta bırakmadan,
Aç kapıyı gece gündüz sokakları dolaş
Bağırarak, şarkı söyleyerek...
Boş bankları ez geç,durma, oturma .
Evsiz kedilerin misafiri ol,
Unutma evin kalbindir aslında.
Canı sıkılınca gidenin, canı isteyince sevenin
Seni yormasına izin verme!
Sev, çok sev birini.
Kendinden bir parça bırakarak,
Bıraktığın bir parçada çoğalarak,
Çıplak ayakla karşıla baharı,
Bilmediğin yerden başla,
Her şeyi bileni, kimsecikleri dinleme,
Kimsesizleri dinle
Bir dakikalığına durdur dünyayı
Her şeyi unut,
Bir sevmeyi bir de dans etmeyi hatırla!

Nagehan AKIŞ,11. Sınıf Öğrencisi

VİCDANA SUSAMAK

Akşamın pusunda kaybolmuş vicdanlar, seher vakti rüzgarlarıyla uyansa ve haykırsa yeni doğan bir nefesin temizliğiyle kalplerimize. Vicdan, insan olmanın benliği, ahlak saltanatını yıkan his, kalbini tanımayan kişilerin yanılığısı. Sahiden yanılığ mıdır? Dünyanın karmaşıklığına boyun eğmeyen ruhlar neden vicdanın sessizliğinde sessizleşir? Evdeki ve sokaktaki tüm savaşları kaybettiğinde ellerini takip et. Ellerin ne gördüğünü bulursan, sonunda vicdanın sana gülümser. Ellerin ısıyla kalbinin ısı birbine ne yakınmış oysa... Vicdandan yoksun olanı oluruna bırakacaksın, öyle devinip duracak hayatta. Keşke o kadar kolay olsa. Üç yanılığın bir doğruyu götürdüğü bu hayatta vicdan yoksunluğu benliğini götürür. Kalbinden üşüyen insanlar elleriyle kimseyi ısıtamaz. Vicdan, kimsesizin ısıttığı sokakta, bir annenin feryadında, dizi kanayan çocuğun yarasında, dinlediği her yerde özgürlüğün başlangıcı. Özgür olmaktan korkma.

Vicdanın aptallık olduğu bir devirde "aptal" ne güzel bir kelime. Dilerim ki bir dakikalığına da olsa herkes "aptallığı" tadar.

Nagehan AKIŞ, 11. Sınıf Öğrencisi

İZİN VER

Dünya güzel değil!
İçim acı, içim kederli bak yine.
Özlem kokan manzaralar var,
Sevginin yakamoz olup dalgalandığı denizler var.
Uğruna gitmeyi göze alan "Deniz'in" var.
Kadere karşı itirazlar başlıyorken,
Olmuyor deyip gitmek koyuyor.
Sözlerim tükenirken, hayaller başa sararken,
Lütfen izin ver gideyim kalbinden...

Deniz CURA, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

UZAKTAN SEVMEK

Gözlerinle görmediğin ama sesini duyduğun, varlığıyla huzur bulduğun bir denizin yakınında yürümek gibidir uzaktan sevmek.

Karşılıksız sevmek her zaman "belki" deyip beklemektir. Kabullenmektir her şeyiyle. Temelli ümittir. Sağlamdır, yıkılmaz, dayanır yok olmalara. Hayallere dalıp yok olmak, yokluğuna sarılıp güvende hissetmektir. Şiirler yazıp şarkılar dinlersin ama başlamamış bir sevginin avuntusu olmaz ki hiçbiri. Cesaret edemezsin söylemeye, yıkılmasın hayallerin istersin. Damla, damla ölürsün içinden.

Sonra düşünürsün "Niye yok?" diye. Kabul ettiğini zannedip "Unuttum, o artık yok, bitti." dersin ve yanlışı yaparsın. Zaten onun bilmediğini, kendinden de saklarsın. Kandırırsın kendini. Ama bilmezsin aklındaki yanında olmayınca, yanındaki hiç kimsenin umurunda olmadığını. Yalnız kalırsın, yine düşer aklına ve kalbine. "Acaba..." dersin hep. Hayallerinin başlığıdır bu. Bu üç heceye sığdırılmış anlamlara tutunursun sımsıkı. Sevgi yanında olanı değil, hiç gelmeyecek birini düşlemektir senin için. Artık ondan başkası yoktur, gece battaniyen, gündüz gün ışığın olur.

Her şeyin olur isyan edersin hayata ve kadere. "Neden? Neden? Neden?" Unutmak istediğin, görmeye tahammül edemeyeceğini düşündüğün çıkıverir karşına. Elin ayağına dolanır, haykırmak istersin "Seni seviyorum!" diye. Dönmez dilin iki kelimeye. Sinirlenirsin ama kıymazsın çünkü sevmişsindir bir kere, bunun ötesi yoktur. Bakışlarını üstüne alınır, bin bir türlü anlamlar yüklersin, dünyalar senin oluverir bir tebessümüyle. Hayatın artık o olur. O olmadığında bile yine o vardır. Yokluğu da güzeldir onun. Karşılıksız sevmek her güne yeni bir umutla başlamaktır. İlk adımı atarsın, konuşursun onunla ama beklediğin gibi olmaz. Hayallerin, düşlerin yıkılır. Artık hiçbir şeyin kalmamıştır karşılıksız sevgin dışında.

İki seçeneğin vardır; ya aciz ve korkakların seçtiği unutmak... Ya da her şeyiyle beklemektir. Seviyorsan beklemekten başka çaren kalmaz. O her zaman hasretin olarak kalır. Aldanmışsındır büyüüne. Umudunla beklersin. Kadınlar güçlüdür derler fakat aşık kadın, güçsüzdür.

Ve ben beklemeyi seçtim her şeye rağmen. Ağlamıyorum şimdi, sadece sana olan hasretim dolduruyor, yaşları kalbime damlıyor gözlerimin. Sen dönünce bana, o da geçecek, bekliyorum... Sen sevmesen de severim ben seni. İster inan ister inanma, sensizliğin çaresini bulamadılar.

Deniz CURA, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

TÜRKÇE'NİN KATLEDİLMESİ

Dil bir kişinin başka bir kişiyle ya da kişilerle iletişime geçmesini sağlar. Dil sayesinde birbirimize sağlıklı bir şekilde duygu ve düşüncelerimizi aktarabiliriz. Günümüzde birçok yerel dil vardır. Çinlilerin Çince, Japonların Japonca, Türklerin Türkçe gibi.

Bence bir millet için bayrak neyse, marş ne kadar önemliyse dil de o kadar önemli olmalı. Maalesef Türkler olarak bunu pek önemsemiyoruz. Günden güne kendi dilimize başka kelimeler ekleyerek katletmekteyiz. Oysaki kendi dilimizde eksik ne var ki? Önceden beri insanlarımız kendilerini Türkçe ile nasıl ifade edebildilerse biz de öyle ifade edebiliriz. Yabancı bir dili öğrenmek, bilmek güzel bir şey fakat bunun dışında kendi dilimize de sahip çıkmalıyız. Başka dillerden eklemeler yapmamalıyız. Çünkü bu durum gittikçe çığrından çıkmaya başladı. Başka dillere çok özenmeye başladık. Bu yabancı kelimeleri günlük hayatımızda kullanarak onlara hayatımızda yer verdik. Bu yüzden de yavaş yavaş dilimiz kendi benliğinden, özünden çıkmaya başladı. En komiği ise birçok esnafımızın anlamlarını bilmedikleri yabancı kelimeleri daha havalı olduğu için mekanlarının adı olarak kullanmaları. Böyle yapınca iyi bir şey yaptıklarını sanıyorlar ama yanılıyorlar. Asıl böyle yaparak kendi dillerini unutturup Türkçenin katili oluyorlar.

Sonuç olarak, kendi dilimize sahip çıkmalıyız. Bizim dilimiz gayet güzel ve yeterli bir dil. Sırf kendimizi havalı göstermek için dilimize yabancı kelimeler ekleyerek özümüzden çıkıp kendimizi kandırmamalıyız. Biz Türksek, Türkçe konuşmalıyız.

Selin GÜN, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

GÜVEN

Ana kucağı gibi sıcak,
Baba ocağı gibi rahat,
İçi dışı gerçek bir sanat,
Güven onun adı güven ona.

Mutluluk verir, huzur verir.
Güvenine teslim yüreğim.
Yeter ki sen güven bana,
Güven onun adı, güven ona.

Şüphenin panzehiri,
Öfkenin düşmanı,
İnsanoğlunun serveti,
Güven onun adı, güven ona.

Vicdanın aynasıdır,
Hayatın gerçeğidir,
Sevenin duasıdır,
Güven onun adı, güven ona.

Esmanur DÖNER, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

SÖYLEYEMEDİKLERİM

Diyemediğim tüm sözler boğazımda düğümlenirken, herkes derdini döktü... Ben kan kusuyordum ciğerlerime, diyemediklerimi kusuyordum kursağıma...

İnsanı en çok konuşmadıkları öldürüyormuş meğerse... İsteyip de sustukları... Ben o gün anlamıştım benim söylemek istediklerim siyaha boyanacaktı, bir çift siyaha... İnsanı kırmızıya kanardı bense hep siyaha kandım...

Sözlerimde siyahın etkisi gözlerime vurdu. Söylediklerimi kendime koydum ama kendimden çıkaramadım. Büyüdükçe büyüdü. Ben büyüdüm, onlar da büyüdü... Adeta benden bir parça oldular.

Ne zaman bir aynaya baksam gördüğüm ben değilim, geçmişimdeki söyleyemediklerim ve onların siyah tonları... Başımı kaldırıp etrafıma bakındım ve bu yükün altında kendimi kambur kendimi kambur etmişim yıllarca...

Bu uzun bir yolculuktan aslında ve ben bu sonsuz yolda yıllarca yürüyen bir fani... Artık taşıyamıyorum, yoruldu, tükendim... Üzülüğüm diğer taraf ise içimden de atamıyor olmam. Sanırım artık tek çare kenarında yürüdüğüm yolun ortasına geçip bir şeylerin sona ermesini beklemek ve sonsuz uykuya dalmak...

Nesibe ŞENTÜRK, 11. Sınıf Öğrencisi

KAYBOLMUŞ GİBİ

Unutulmuş sokakların ismi, tabelalardan silinmiş
Hayalet olmuş mahallede oynayan çocuklar
Kuşlar yuvalarını terk etmiş, yağmur düşmemeye yeminli
Ağaçlar çekmiş yaşlı, köklerini, yolculuğa niyetli

Savurdum sözlerimi, bağırdım etrafa kaybolmuş gibi
Sonra bana cevap verdi biri duymuş sesimi
Baktım etrafıma kimse yok, gölgem bile gitmiş
Kulak kabarttım sese nereden gelmiş?

Girdim bütün sokaklara, kapkara olmuş her yer.
Burada bahar ölmüş, şu köşe de zemheri,
Sinmiş duygular karanlığa, küsmüş aydınlığa
Korkular asmış kendini, cesurca ağaca

Kararıırken hava yola devam etmekteydim
Bunlar olurken acaba, ben nerede idim?
Gitgide yaklaşıyorum sanmıştım sesin geldiği yere
Uzaklaşmışım, çıkmaza girmişim aksine

İzin istiyordu umudum gitmek için
Anlamadım ki bu yersiz ısrar ne için?
Her şey bitti, kaybolduk sanıyordu gafil
Düşündü herhalde biz Habil'iz, karanlık ise Kabil

Titriyordu, korkmuş güvercin gibiydi kalbi.
Anlıyorum, haklıydı, yaşadıklarımız yeterince kafi.
Gitme kal, gidersen ben sensiz ne yaparım?
Bu umarsız karanlıkta, daldan elma gibi koparım.

Feryatlarım onu etkilemişti sanki,
Dedi sonra, beni kaybetme yeter ki!
Bomboş karanlık şehirde, birbirimizi kolluyorduk.
Körebe oynuyormuş gibi, kayıp sesi arıyorduk.

Sıkıldım bu işten, bağırdım, karanlığı yarmaya çalıştım.
Nefesim tükendi birden, korktum, alışacağım sandım.
Dayandım bir kenara, ağlamaya hazırdım.
Akmadı yaşlarım, gitmişti onlarda, anladım.

Aniden irkildim, sanki ileride biri vardı.
Kimsin? dedi ürkek hali havayı sardı.
Hiç kimseyim dedim, sadece kayboldum.
Anlattı sonra, bağırdı biri, takip edip burada buldum.

Artık yüzleşme zamanı gelmişti, gittin dokundum ona
Birden her yer aydınlandı, aklım geri geldi bana.
Dökülen bütün şeyler sanki yerleşmişti rafa.
Ben kendimi kaybedip bulmuşum, anladı sonra benim
kafa

Fatih AYGÜN, 11. Sınıf Öğrencisi

MUTLULUK SAKLANMALI MI?

İnsanlar hayatlarının en güzel anlarını fotoğraf karelerine alarak ölümsüzleştirirler. Kimi bir piknikte, kimi doğum gününde, kimi de yıllarca çalıştığı okulun mezuniyet gecesinde... Fakat günümüzde artık bu algı da değişti. Artık kareler yetmiyor bizlere karelerden çıkıyor ölümsüzleştirdiğimiz anlarımız. Ve hiç tanımadığımız insanlarla paylaşıyoruz. Bu zamanda mutlu olmak ve bunu sürdürebilmek büyük marifet doğrusu. Düşünüyorum da insan elde ettiği mutluluğu tabii ki paylaşmalı... Fakat bazı günler oluyor ki o günlerde mutluluğun içeride saklanması gerek gibi geliyor bana. O günden kastım anneler günü, babalar günü... Bu günler geldiğinde annesine babasına hediye alan, onlarla fotoğrafı olan birçok insan bunu sosyal medya üzerinde paylaşıyor ve altına bir sürü cafcıflı sözler... Acaba bu fotoğrafı gören kişinin annesi ya da babası var mı diye düşünmüyorlar. Bu çok acımasızca. Özel günde değil sadece; yediğın yemeğı, içtiğın içeceği, hatta gittiğı mekanın adına kadar bildiri yayınlayan var. Bu dünyada herkes aynı şartlarda değil ki... Senin annenle yazdığın bir mutluluk karesi başka birinin yokluğunu bir sevgi rüyası olabilir.

Bu yüzden diyorum ki sevin, gülün, eğlenin, mutlu olun, paylaşın ama bazı paylaştıklarınıza dikkat edin. Sizin mutluluğunuz, başkalarının kalp burukluğı olmasın.

Merve KAYNAK, 11. Sınıf Öğrencisi

MESAFE

Mesafeler miydi bizi böyle ayıran?
Böylesine büyük bir hasretle esir bırakan.
Akşam dalgalar vurduğunda sahil boyuna
Yalnızlığın çaresizliği miydi? İçimi yakan.

İnsanlar mutlu olmak yerine neden hep üzülür?
Anlamam.
Oysa gülümserken parıldayan gözleri görmek..
Umutlandırmaz mıydı gönülleri?
Anlayamam.

Sen bizi yok ettiğinden beri ben beni bulamadım.
Kendimi bilemeden, bulamadan hasret düştüm sona.
Bir söz etsem, ses versem geri gelir miydin bana?
Yalnızlığımın çaresi olur muydun?

Mesafeler değildi bizi ayıran.
Senin gidişindi beni hasretine esir bırakan.
Akşam dalgalar vurduğunda sahil boyuna
Ölümündü içimi yakan...

Esra KAVAK, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

LİMAN

Saklıyorum gemilerimi limanın en derinliklerine. Sonra yashıyorum başımı pencereme. İnsanların deniz fenerinden bozma gizlerini seyrediyorum. Gözlerde var olmak o kadar zor ki. Bazen keşke hiç gelmeseydim diyorum bu limana. Gelmeseydim bu kadar zor olmazdı ki karanlık dünyamda aydınlığa, güneşe hasretim.

İşte bu sebepten dolayı hem burada var olmak hem de olmamak isterim. Bazen de yaşam ile ölüm arasındaki o ince çizgide kalıp görünmez olmak isterim.

Berru Firdevs BİLGİN, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

KONUŞAMAYANLARIN HAYATI

Bazı insanlar engelleri olanlara karşı ön yargılı olabiliyor. Onların düşüncelerini ve hislerini düşünmeden hareket edebiliyor. İnsanın bedensel bir engelinin bulunması zor bir durumdur. Ama en zor olan duygusal boyuttaki engellilik durumudur. Anlayışsızlık yani, modern yaşam telaşı içinde koşturmasıdır.

Herkes engelleri olan insanlarla iletişim yollarını bilmek durumunda değil. Ama onlara sadece güler yüzlü olmaları yeterlidir. Belki de en zor yaşam duymayan ve konuşamayan insanların yaşamıdır. Onlar bir yere gittiklerinde ya da bir şey isterken işaret dilini kullanırlar. Ama işaret dilini bilmeyen insanlar bunu anlayamazlar. İş yeri sahipleri bu durumu göz önünde bulundurarak işlettikleri yerlere işaret dili bilen tercümanlar alabilirler. Bu onlar için daha avantajlı olur. Yeri geldiği zaman birçoğumuz halimize şükretmeyip ufacık sorunları büyütüyoruz. Ama onlar hallerine şükredip şikayet etmeden çözüm yolu arıyorlar.

Belki de en büyük engel, insanların fiziksel sorunu olanlara karşı duyarsız olmasıdır. Eğer biz de bu konuda duyarlı olup insanların hayatları için bir şey yapmak istiyorsak ruhsal yönden destek olmamız gerekir.

Derya DAL, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

YEŞİL LİMON

Şimdi olsam bir kaçık,
Alsam hakikati elime,
Vursam adaletin yüzüne gözüne
Tutamazdı ki beni kimse

Koca göbekli lağım faresinden işittim
Meczubun biri yaşlı çınarla konuşmuş
'Herkes bilir, herkes susar, kimse bilmez'
Ah! Ne kadar da yobaz!

Baharımın başında biraz konuştum
Onlara limonu anlattım, cevizi anladılar
Sonra fark ettim ki baştan aşağı kusurdum
Yine mi cemreyi başıma düşürdüm?

Ayşe ÜNAL, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

KANATSIZ MELEKLERİMİZ

Çiçektir, arıdır, anadır, vatandır, hamurdur, ekmektir, mayadır, o bir kadındır.

İşte bizim kadınlarımız budur. Anlatılmak istendiği zaman anlatılamayan, kendi kendine yeten, yoğu var eden, taştan çorba kaynatan bu kadınla toplumun direğidir. Kadındır, anadır, nice kahraman şehitleri doğurup büyüten, toprağa verirken de vatan sağ olsun diyerek yüreğini de gömendir. Tankların önüne bayrakla dikilendir. Vatan zor duruma düştüğünde nice kurtarıcılar yetiştiren anadır.

Kadınlarımız için sayfalar dolusu methiyeler düzsek de adlarına günlerce şarkı yazsak da yine onları anlatamayız. Çünkü onlar kanatsız meleklerdir.

Kadınlarımızın bu dünyada hak etmediği hayatları yaşadıklarını görünce, onların horlandığını, dışlandığını, şiddete maruz kaldıklarını, en cahilce cinayetlere kuran gittiklerini, namus kelimesini ağzından düşürmeyenlerin namussuzluk yaptıklarını görünce kahroluyorum.

Ama bunlar böyle gelmiş böyle gider dememeliyiz! Geleceğimizi inşa etmek için biz kadınlar yılmadan, usanmadan, mücadeleye devam etmeliyiz. Gelecek nesilleri yetiştirecek olan biz kadınlar onlara vereceğimiz eğitimle belki şimdi değil ama gelecekte kadının hak ettiği, gözyaşının akmadığı, hiçbir annenin ağlamadığı huzurlu, mutlu, barış içinde toplumlar inşa edebiliriz.

Bu gücü kadında görebiliyorum...

Alara İŞLEK, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

ÇOCUKLUK

Uçurtmanın renkleridir çocukluk,
Suda ilerleyen kağıttan gemidir çocukluk,
Dizlerdeki morluklardır çocukluk.
Mutluluk veren o tatlı gürültücük,
Çocuk ruhlu olabilmektir, özgürlük.

Barışabilmektir çocukluk.
Bir çocuğun gülüşündeki imparatorluk.
İçindeki çocukla olan dostluk.
Çocuk gözünden görebilmektir mutluluk.

Sude YAMAN , Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

GÜZELLİK

Kimine göre servi boylu ceylan gözlü bir kadın, kimine göre kendini yanında rahat hissettiği kişi, gönlü yüce insanlara göre ise yaratılmış her şey güzeldir. Bu da demektir ki bir şeyde güzelliği biz buluruz, gören gönle göre güzelse varsın olsun bana göre çirkin, gönül hoş buldu bir kere kim onu vazgeçirebilir? "Vay be neymiş bu mahlukatın bile vazgeçiremeyeceği güzellik?" diye soracak olursanız, cevabı çok uzaklarda aramaya gerek yok.

Mesela bir çocuğun ruhundaki o berrak masumiyet ne kadar da hayranlık bırakacak türden. Hepimizin yakınlarında bir çocuk vardır, ya da çocuk ruhlu insanlar. Eğer bunlardan hiçbiri yoksa o çocuğu içinizde de bulabilirsiniz. İnsanlar olarak hep güzeli arıyoruz ama bazen dış dünyaya bakmaktan kendimizi unutuyoruz. Hepimiz kendi güzelliklerimizi arama yolunda güzelleşmeliyiz de.

Tarih boyunca bizden önce gelip geçenlerin hiçbiri geride kaslı kollarını, inci dişlerini bırakmadı, kalan sadece düşünceler ve sanattı. Beden ölür, çürür, hatta yok olur. Fakat güzel ruh her zaman canlıdır. Sonuç olarak güzellik kesinlikle şudur deyip bir kalıba sokulamaz. Eğer hayvanlara bir kap su veriyorsan, insanlara saygı gösteriyorsan ve daha birçok iyilik yapıyorsan güzelsindir.

Ayşe ÜNAL, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

ŞİİR KALPLE OKUNUR

Her şair bir şey bekler hayattan
Diyemediklerini söyletirler kalemine
Dokunamadıklarına dokunurlar kelimelerle
Hayal dünyalarıdır defterleri
Onlar
Kelimelerle resim çizer, dans eder
Duyulmak, anlamak, anlaşılmak
Onları anlayanların olduğunu bilmek isterler
Şiir okuyacaksanız eğer
Kulaklarınız olmalı gözler
Kelimelere dokunmalısınız tüm duygularınızla
Her kelimedede, cümlede
Bir yaşanmışlık
Bir yaşanmamışlık gizlidir.
Bir gözyaşı, bir ah, bir keşke gizlidir
Şiir kalple okunur,
Akıl, çok da elzem değildir.

Gizem DURMAZ,11. Sınıf Öğrencisi

GÜVEN

Güven insan hayatında olan en önemli faktörlerden biridir. Güven bir insanın karşısındakine kendisini, sırlarını emanet etmesidir.

Bence bir insanın bir başkasına verebileceği en büyük şeylerden bir tanesi güvendir. İnsanın yapabileceği kendisine en büyük fenalık, özüne olan güvenini kaybetmesidir. İşte bu yüzden kendimize güvenmeliyiz. Hayatta kimseye güvenmeyeceksin demek saçmalaktır. Ama kime "iki defa güvенеceğini" hesaplamalıdır insan. Eğer bir ilişkide, bir evde, bir toplulukta güven varsa gerisi de gelir. Çünkü güven, saygı, sevgi ve sadakati de beraberinde getirir.

İnsanın, toplumsal yaşamda diğer insanlara güvenmesi önemlidir; ama en önemlisi insanın önce kendisine güvenmesidir. Özgüven olarak da adlandırılan bu kavram bireyin olmazsa olmazlarındandır. Hayat başarısının önemli koşullarındandır. İnsan kendine olan güvenini kaybetmemelidir. Güven duygusu çok özel bir duygudur. Bazılarına her zaman gelir, bazılarına ise bir kez gelir, insanların bize olan güvenlerini boşa çıkarmamalıyız. Bir binayı yapmak bir senemizi alırken, yıkmak bir saniyemizi alır.

Esmanur DÖNER, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

PARA

Bilmem ki insanlar neden paraya tapıyorlar,
Şu dünyada her işi parayla yapıyorlar,
Paraya tapan insan uykundan uyan artık.

Güvenme milyon yüklü parana,
Kalmamıştır onca mal mülk hiç kimseye,
Sana da kalmayacaktır insan bu dünyada,

Bırak bu mal mülk sevdasını,
Yaşa şu kısacık hayatını,
Gör bak nasıl mutlusun.

Berru Firdevs BİLGİN, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

DÜNYA MUTLULUK GÜNÜ

Yakında "Dünya Mutluluk Günü" hangimiz mutlu? Hangimiz mutlu olamıyor. Ve biz mutlu olmak istemiyor muyuz? Elbette istiyoruz ama hayat bizim yüzümüze gülmüyor, ya da biz hep bize acı çektirenlere bağlanıyoruz. Neden?

Ağzımızla kuş tutup omuzlarına koyduk, ellerimize düşenlerle başlarına taşlar yaptık. Hayatları boyunca kimseden duymayacakları sözleri el ele tutuşturup yollarına yordam kattık. Peki, nerede hata yaptık? Şıklar arasında "Çok sevmek, kendinden çok sevmek, kendinden nefret ettiği halde seni daha çok sevmek" var. Hangisi doğru veya kaç yanlış götürdü bizi? Hani insan ihtiyacının olduğunu belli edince daha çok sevilirdi? Ya da eksikleri olanın boşlukları daha güzel doldurulurdu? Biz kaç yanımızı boşalttık bilmiyoruz, tek bildiğimiz hiç dolamıyoruz. Sonuna kadar geliyoruz, dibinden çatlatıp yine kendi ayaklarımıza dökülüyoruz. Hepimiz sevdik, aşık olduk. Uçurumdan atlıyoruz, atlarken bir dala sarılıyoruz ama onlar da kırılıyor, neden? Hemen size söyleyeyim; İnanıklarımızdan kırılıyor ve bir o kadar üzülüyoruz. Umulmayan ne varsa gözümüzü kapatıp olduğu gibi yapıyoruz. Umut ediyoruz ve daha çok parçalanıyoruz.

Sanırım ömrümüz bitti ama yol hiç bitmedi. Kimse unuttum demesin, yalan söylemesin, hiçbir şey unutulmaz çünkü. Yol hep var, adımlar yavaşlar belki ama yine de unutulmaz. Zaman yine en iyi bildiği şeyi yapmaya devam ediyor, çalmaya...

Acımasızca geçip giden zamandan geriye kalan tek şey yalnızlıklarımızdır.

İ. Onurhan YILDIRIM , Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

NEDEN YALAN SÖYLERİZ?

İnsanlar çoğu zaman yalan söyler. Neden söylediklerini, kendileri dahil hiç kimse bilmez. Belki de sadece yaptıkları yanlışları yanlışla kapatınca mutlu oldukları veya mutlu hissetme arzuları olduğu içindir. Bilemeyiz, belki de tek istekleri, mutsuzluktan muzdarip ruhlarını bir nebze olsun rahat ettirip nefes alabilmek içindir. Keşke, yalanları çocukların yalanları kadar saf, temiz ve masum olabilseydi. Tüm yalanlarımız beyaz yalanlardan ibaret olabilseydi ama olmuyor, olamıyor.

Çocuklar kadar saf, temiz olamıyoruz. Sanırım bizi buna iten sebeplerden bir tanesi de, kendimizi güvende hissetmemize olanak tanımayan yaşam şartları. İnsanların kendisi gibi olmayan her şeye ucube gözüyle bakması. Elimizde olmayan, seçemediğimiz veya tercihlerimiz, ne olursa olsun, onlar gibi değilseniz normal de olamıyorsunuz. Bu kaçınılmaz bir şey, sizden biriyim demek onları rahatlatıyor. Sizden farklıym derseniz, korkarlar ve hemen ön yargı, hakaret aşağılama dolu kabuklarına çekiliverirler. Oysa ki, ne kadar fark varsa o kadar zengindir toplum. Tamamen aynı olursak, seri üretim yapan bir fabrikanın ürününden ne farkımız kalır ne de ayrıcalığımız.

Eğer kendimizi yalanlarla rahat hissedip toplumda entegre olabiliyorsanız, yalan söylemeniz aslında normaldir. Yapmamanız gerekir ancak yapmak istiyorsanız, yaşarsınız. Fakat unutmamanız gereken en önemli şey farklılıkların zenginlik olduğudur. Saklanacak bir şey olmadığıdır.

Salih KARACA , 11. Sınıf Öğrencisi

EN GÜZEL DÜŞÜM

Gülüştün diyorum,
Küçük dünyam için fazla mükemmeldi.
Kaybolabileceğim türden.
Öyle güzel gülünmezdi ki.
Sen gülünce ben kendimi unutuyorum.
Aşık olabileceğim türdendi,
Ve aşık oldum.

Gözlerin diyorum,
Bu kadar güzel olmasalar,
Bir bakışın var, baktıkça bakasın gelir.
O gözlerin, en güzel mevsimim.
Ben baktıkça kendimi kaybediyorum,
Ve kayboldum.

Sen diyorum,
Benimle anlam kazanan: Sen.
Sevmek seninle anlam kazandı.
Gülüştün, gözlerin, kokun ve sen,
Sana aşık olmanı emrediyorum der gibiydi,
Ve ben sana teslim oldum.

Sümeyye ERKUŞ Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

DOSTLUK

Dostluk, bir insana sebepsizce güvenmek ve sebepsizce sevmektir. Her şeyden önce insanlıktır dostluk. En zor günleri birlikte geçireceğin can arkadaşının olmasıdır. Dostundur zor gününde yanında olan... Dostundur; seni gerçekten seven, her zaman merak eden, seni iyi anlayan, her daim destekleyen...

Dostundur aslında hayatında her daim var olan. Hayatına anlam katabilmeli, işte bu diyebilmelisin ki dostun olsun, varlığını hissedebileceksin ki onsuz yapamayacaksın, kötü bir yaşamışlıkta için acıyacak ki dostun olsun.

Paylaşmaktır dostluk; sırlarını, bilgini, sevgini. Kendinden bir parça koparabilmektir dostluk.

Kısacası bir insanın karşısındaki insanı sevebilme gücü kendine, ailesine verdiği değeri paylaşabilme, kendinden bir parça taşımasa bir kan bağı olmasa da duyguları aktarabilme, anlaşabilme, kısacası iki bedende bir ruh olabilir dostluk.

Sevim KARA, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

OLUR MU?

Değerini bilip, kendin olmalı.
Yerini bulup, ağır durmalı.
Yenilenip derlenirken, kendine sormalı,
Altın dururken bakır olur mu?

Özgürlüğü için, varlığını ortaya koymalı.
Hakkını alıp, karnını doyurmak.
Hukukuna sahip çıkıp, kastedenlere sormalı,
Vatandaş dururken, kul olur mu?

Okuyarak öğrenip, yeteri kadar bilmeli.
Onuruna dil uzatanlara, engel olmalı.
Gözü kara, kalbi taşlara sormak,
Sevmek varken, nefret olur mu?

Bahaettin SARI, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

DEĞERLER EĞİTİMİ

Değer kelimesi genel olarak bir şeyin parayla ölçülebilir karşılığıdır. Çok değil, biraz derine inildiğinde bu kadarla sınırlı kalmayacak bir anlamı olduğunu görürüz. Değer, kıymet vermek demektir. Değer; sevgi, saygı, adalet ve dürüstlüğün birleşimidir. Değer bir insan gibidir. Nasıl ki insan sadece kol, bacak ve ayaktan oluşmuyorsa değer de karşılıktan oluşmaz. Bu yüzden değer değil değerler denir. Değerler bir akarsu, bir şelaledir. Önüne taştan engeller çıksa bile bunları aşar.

İnsanların beyni, doğumdan itibaren öğrenmeye ve algılamaya başlamıştır. Hatta Kant'a göre en iyi öğrenme çocuktur. Kendi bildiklerini oluşturur. Beyninde kimse gibi düşüncelerini sınırlamaz. Bu dönem, çocuklara içlerindeki değerlerin benimsetilmesi gerekir. Bu yüzden ülkemizde son yıllarda "Değerler Eğitimi" adı altında etkinlikler yaptırılıyor.

Sonuç olarak değerler bir insanı insan yapan, toplumun refah seviyesini yükselten en doğal araçtır. Çünkü bu değerler insanın içinde zaten vardır. Sadece bunu fark ettirebilmek önemlidir. Bu yüzden değerler eğitimi önemlidir.

Bahaettin SARI, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

HOŞÇA KAL BUGÜN

Yaşlanan bir gün bugün.

Bavulu topluyor ve son vedası.

Tıpkı dün gibi.

Köşeye çekilip ağlıyor.

Bense yarına pencereden bakmak istiyorum.

Gözlerim dolu ve ellerim tutuklu yüzüme,

Dudaklarım kilitli, hoşça kal bugün!

Tıpkı sen gibiydi dünler, bense bulamam.

Aynalarda, buğulu yüzümü göremez oldum.

Hayallerim kayboldu bıraktığım yerde yoktu.

Son demiydi sonbaharın, son yaprağında düşmek,

Yavaşça, sen misali ağlamıştı dünüm, usulca.

Onurhan YILDIRIM, 11. Sınıf Öğrencisi

DUYGULARIN ÖZNELİĞİ

Aşksızlığın ve sahteliğin kol gezdiği bir şehirdeyiz. Sevgi ne kadar uçsuz bucaksız bir kavramdır değil mi? Tam anlamıyla kime sorarsanız sevgi nedir diye herkes bambaşka cevaplar verir. Kimse bir başkasının düşüncesini kendi "sevgi" anlayışına konduramaz. Peki, bana sorarsanız "Sevgi nedir?" diye, sanırım uzun süre cevap veremem. Aklımdan geçiririm bu zamana kadar verilmiş cevapları.

Benim "sevgi" anlayışında maalesef konduramadım bir başkasının cevabını. Çünkü benim için sevgi "çiğköfte", "yemek", "arabam", "dokunmak", "onun gözlerinin içine bakmak" olmadı hiçbir zaman. Hem bir kere bana kalırsa, bir sürü dalı var bu uzun süre tanımlayamadığımız olgunun. Tam anlamını bilmediğimiz bir duyguyu acaba hakkını vererek yaşayabiliyor muyuz? Ben açıkçası biraz da korkuyorum. Daha bir çiçeği bile sevmeyi beceremezken nasıl olur da bir başkasını sevdiğimi iddia ederim, saçmalık! Söylediğim gibi birçok dalı var bu algının. Genel olarak herkesin "aşk" adında nitelendirdiği dalını da şu an çekine çekine yorumlamak gibi bir yükün altına girdim bile. Bana kalırsa "yeni nesil" benim gibi sevgi konusunda baya beceriksiz. bir kere ne zamandır aşk maddiyata dayalı oldu.. Şimdi maddiyatla ne alakası var diye düşünülecek. Bana kalırsa herkes kendi geliri sebebiyle sınıflandırılmış durumda. Ne demek bu diye soran olursa bir insan şu an gözlemlediğime göre kendi yaşam şartlarına uyum sağlayarak insanlara şans tanıyor. Dünya olarak ciddi bir salgının etkisi altındayız; "Mükemmeliyetçilik". Genel olarak insanlara şunu sorarım; "Neye göre aşık oluyorsunuz?", ve genelde şu cevabı alırım; "Benim çevremde benim gibiler var. Bana ayak uydurabilecek yakışıklı/çok güzel, giyinmeyi iyi bilen, iyi görünen.

Kısacası yanıma yakışması lazım". Ancak acı acı gülümser devam ederim; "Karakteri? Karakterinin hiç mi önemi yok? Dışı içi kadar güzel değilse

üzülmeyecek misin?" klasik cevaplardan birini verirler; "Dışını beğenmediğim bir şeyin bu zamana kadar hiç içini merak etmedim. Peki sen görünüşünü beğenmediğin, hasta görünümlü sokak kedisine elini sürmek istedin mi?" Susmayı tercih ederim. Çünkü ben bu insana konuşup ne katabilirim ki? Bana kalırsa böylelerinin sonu bütün hayalleri, çabaları suya düştükten sonra kendilerini de suya bırakacak olmaları.

Hepimiz bu aralar aşksızlığın ve sahteliğin kol gezdiği bu şehirlerdeyiz. Fakat hayat bizim nereden baktığımıza bağlı olarak değişir. Bu sevmeyi becerememiş şehirlerde saflığını muhafaza eden iki insan bu saçmalığın farkına varıp birbirlerinin ellerini sıkıca kavrayarak farkındalık yaratamaz mı? Bir kadını dokunmadan sevemez mi?

Melike ÖNER Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

BİR AVUÇ MUTLULUK İÇİN

Ne kadar canın yanar,
Bir avuç mutluluk için.
Uğraş, çaba hepsi onun içindir.
Hayallerin yıkılana kadar.

Bir enkaz gibiyim,
Tonlarca betonun altında.
Hala bir umut için mi?
Yoksa son bir şans mı?
Çoktan enkazın altında mı kalmıştık?

Sensizlik verdiğim en büyük savaş.
Aklımla beynim durmadan seni anlatıyor.
Hala bir avuç mutluluk için mi?

Karanlığım kavuşur mu aydınlığa?
Açar mı bütün çiçekler?
Gülümser mi güneş?
Hala bir avuç mutluluk için.

Elif ALTIN, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

GECEKONDULARDA YAŞAM

Gecekondu'lara sosyal açıdan baktığımızda kutuplaşmanın merkezi olarak kabul edebiliriz. Ben buna zengin fakir olarak bakmıyorum. Aslında bu durum daha çok rantlaşmadan dolayı kaynaklanıyor. Gecekondu'lulaşma kısaca nüfus fazlalığı nedeniyle çarpık kentleşmenin sonucudur. Bu bölgeler genelde hep suç oranının fazlalığı ve güvensiz yerler olarak tanıtılmıştır. Ama bence bu bölgelerin güvensiz bölge olarak tanınması buralarda yaşayan insanların kendini soyutlaştırmasına ve akabinde sınıflaşmanın ortaya çıkmasına neden olmuştur. Türkiye'de müteahhit kavramı ortaya çıktığından beri gecekondu'lular pek rahat geçinememişlerdir. Genellikle bu bölgelerde yaşayan insanlar diğer kesimler tarafından benim tabirimle hor görüldüğü için sürekli lokalleşip kendi kendilerine bir yaşam kurmaya çalışmışlardır. Ama bence bu insanlar onları hor görüp dışlayan insanlardan hep daha fazla huzurlu ve mutlu olmuşlardır. Son yıllarda kentsel dönüşümün de etkileriyle birlikte artık gecekondu'lular yavaş yavaş asimile olmuşlardır. Bunu iyi bir gelişme mi yoksa kötü olarak mı yorumlarsınız onu bilmem, fakat bu insanların bu durumdan memnun olmadığı kesin.

Özellikle insan ilişkilerinin zayıflayıp insanların teknolojiye kurban gittiği şu zamanlarda. Amerika'da gecekondu mahallerine 'Ghetto' deniliyor. Ama bu mahalleler aynı bizdeki gibi hep hor görülmüş ve dışlanmışlardır. Şahsen ben gecekondu'luların genelde hep kötü yerler olarak bilinmesinin yine Amerika'dan tüm dünyaya yayıldığını düşünüyorum. Bu ırkçı davranışlar kesinlikle ülkelere yarardan çok zarar getirmiştir ve getirecektir. Buna bizim açıımızdan bakacak olursak ben gecekondu'luların bu durumda olmasının yağmacı şirketler nedeniyle olduğunu düşünüyorum. Kentsel dönüşüm, amaç olarak kentlerde refah

seviyesini arttırmak, suç oranını azaltmak ve çarpık kentleşmeyi yok etmektir. Bu Türkiye’de ilk olarak yapılacağı duyurulduğunda herkes sevinmişti, gecekondular hariç. Uygulanmaya başladığında ise gecekondular mahallelerinde yoğun bir direniş başlamış ve bu kentsel dönüşümün önündeki engellerden yalnızca sadece biri olmuştur. Fakat sonunda kentsel dönüşüm galip gelmiş ve şu anda hala refah seviyesini arttırmak için çalışmalar devam etmektedir. Aslında insanlar önyargılarını yıkıp olaylara objektif olarak baksalar belki de Türkiye şu an gecekondularını bir sorun olarak görmeyecekti, ve kutuplaşma da olmayacaktı. Fakat bu durum bizim için hep bir sorun olacak mı?

Bence artık insanlar da bir gün bazı kesimlere haksızlık ettiklerini anlayacaklar. Fakat bu sorun İlk Çağdan beri insanların değerli olan şeylerinin azlık fazlalık oranına göre sınıflandırılmasına ve her zaman hor görülen bir kısmın olmasına neden olmuştur. Yine de ben gecekonduda yaşayan insanların hepsine masum demiyorum. Devlet seksenlerden beri hep kaçak kat ve kaçak elektrikle mücadele etmiştir. Tabii ki bunun olması üzücü bir durum, fakat ben yine de kendi düşüncelerime göre bu insanların buna mecbur bırakıldığını düşünüyorum.

Aslında gecekonduda yaşamının zorluğunu daha çok kadınların çektiğini düşünüyorum. Bir iş bulup çalışan kadın şanslıdır çünkü oturduğu, çocuklarının büyüyeceği yer bir gecekondular mahallesi olacaktır, ve bu şartlar altında kadınların iş bulması büyük şanstır. Onların çektiği bu zorluğu aslında çocuklar da çekiyordur. Doğdukları, büyüdükleri, arkadaş edinip evlendikleri mahalle gecekondular mahallesi olduğunda şartlar değişiyor. Fakat bu zorluklar altında bile başarılı insanlar çıkabiliyor. Bu gerçekten büyük bir özverinin sonucudur. Aynı durumda sizin olduğunuzu düşünün, suç oranının en yüksek olduğu bir bölgede

yaşıyorsunuz cebinizde para yok, ailenize yük olmak istemiyorsunuz hatta belki okula bile gidemiyorsunuz. Bu şartlara rağmen başarılı bir iş adamı oluyorsunuz. O zaman benim gözümde dünyanın en başarılı adamı olursunuz. Keşke o bölgelerde yaşam daha kaliteli bir hale gelip her şey daha kolay olsa, bunu oluşturacak olan aslına bakarsak yine biziz. Önyargılarımızı aşıp bu ülkenin çocuklarını kutuplaştırmamamız gerekir.

Ramazan Furkan KARACAOĞLU, 9. Sınıf Öğrencisi

UYUMADAN ÖNCE

Soğuk ıgllıklarını duyacaksın zamanı geldiğinde
Çünkü her ömür bir gün biter.
Bittikçe yanar, söner, gider.
Sen de yitireceksin bir gün yaşam macerasını.
Pişman olduğun her an duyacaksın,
O tuzlu, buz gibi toprağın tadını.
Canı olmayanlar hissedebilir mi?
Canı olmayanlar tat alabilir mi?
Alamayacaksın belki de yaşlı çınarın altında.
Sonsuz uykuna dalmadan önce,
Affedilmeyeceksin!
Özledikçe özleyeceksin yaşamını,
En dibe düştüğün anları,
Ve yükseğın kölesi olduğun zamanları.
Utanacaksın kendinden, bedeninden.
Geç olacak o zaman geri dönmek için,
Ağlayacaksın mavi mavi,
Tuzuna tuz akıtacaksın.
Sarılacaksın o yalnız çınarın köklerine,
Ve uyuyacaksın,
Sonsuzluk dolana dek!

Melike PEKACAR Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

SOLGUN PAPATYA

Güneş giderken bu şehirden,
Işıkları yavaşça terk ederken burayı,
Yalnızlığım aklıma geliyor,
Soğuk bir aralık akşamı.

Gözlerime bir yalnızlık çöküyor.
Bir gözyaşı süzülüyor yanağımdan.
Kalbime doğru
Yanağımdan ait olduğu yere doğru
Yanağımdan oradaki solgun papatyaya doğru...

Emre UÇAN , Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

GELECEKTE TEKNOLOJİ

Her geçen gün dünyada daha çok teknolojik olay gerçekleşiyor ve çoğu insan bunun dünyaya zarardan çok yarar getirdiğini düşünüyor. Ama durum hiç de öyle olmayabilir. Teknolojinin ileride dünyanın sonunu getirebileceğini düşünüyorum.

Çok eski, teknolojinin günümüzdekinden çok daha az olduğu zamanlarda insanoğlu daha saf ve temizdi ama teknoloji ilerledikçe bunu kötüye kullanıp çirkinleştirdiler ve acımasız varlıklara döndüler. Oku ve yayı insanlar vahşi hayvanlardan daha iyi korunmak için icat etti fakat daha sonra savaşlarda diğer insanları öldürmekte kullandılar. Ok ve yay bugünkü barutlu silahların temelini oluşturdu. Aynı açıdan tekerlek daha iyi taşımacılık yapmak için icat edildi ama şuanda tankların paletlerinin temelini oluşturdu.

Gelecekte de bahsetmek gerekirse, şuanda icat edilen ve hızla geliştirilen bazı teknolojiler insanoğluna yararlı gibi gözükmesine rağmen tıpkı geçmişte de olduğu gibi bu teknolojik icatlarda gelecekte insanoğluna büyük sorunlar yaratabilir. Yakın zamanda geliştirilen ve insanların geliştirdiği en önemli buluşlardan olan yapay zekâ ve yüksek güçteki bombalar bu soruna sebep olabilecek icatların en önemlileri.

Japonya, yaklaşık yüz sene önce Nagazaki ve Hiroşima' ya atılan bombaların sorunuyla hâlâ yüzleşiyor. Bir asır önceki bir bombanın sonuçları bile bu denli büyük olduysa yakın zamanda çıkacak büyük bir savaşta dünya daha büyük bir felaketle karşı karşıya kalabilir. Aynı zamanda tehlikeliliği düşünüldüğünden daha fazla olan yapay zekâ sayesinde geliştirilen robotlar da insanoğluna bu sorunu yaşatabilir.

Gelecekte dünyada tohum ekilebilecek sağlıklı bir toprak parçası kalmayabilir. Çocukların koşup oynadığı, ailelerin piknik yaptığı bir ormanlık alan kalmayabilir. Ama teknolojiyi kötüye kullanmazsak bunların hiçbiri yaşanmaz. Teknoloji dünyanın en yararlı şeylerinden biridir, tabi kötüye kullanmamak kaydıyla.

Huzeyfe ÇELİK, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

MEFTUN

Ben ki sana meftun
Sen ki bana uzak
Ben ki sana tutsak
Sen ki bana tuzak

Sonu hüsrân benim
Ziyan olmuş hayallerimin
Bir kurtuluş arar
Şu virane yüreğim

Sevmemeliydi seni
Bu sunturlu aşkın
Pençesine düşmemeliydi
Kalbim..

Değdirme gözlerini gözlerime
O efsunkar bakışlarınla
Felaketimi getirme
Biçare gönlüm sevmiş bir kere
Neler neler desen de
Girmişsin gönlüme

Kübra BEKİLLİ, 9. Sınıf Öğrencisi

RAHMET SARSIN GELECEĞİ

Ümitler son nefesinde
Limanları yağmalamış korsanlar
Kasvetli denebilecek bir günde
Emsalsiz olan tek şeydir
Renklendirmek gerçekleri

Ürpermek sadece ürpermek
Lütufkar bir meleğe
Kırlangıçlar yuvasına vardığında
Ebedi umutlar son buldu
Rutubetten eskidi gözyaşları

Üluhiyet tanrıdan mı bilinmez
Lal olmaktır sonsuzluğa
Keder içinde boğulmak
Ertesi günler hatrı için
Rahmet sarsın mı geleceği?

Özgürcan TUNCER, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

HİÇBİR ŞEYLE HER ŞEYİ ÖZLEDİM

Mutluluk veren ama küçücük dokunuşları,
Özgür hissettiğim birkaç tatlı anı,
Nasıl iyi hissediyorsam öyle davranmayı,
Güven veren herhangi biriyle konuşmayı ÖZLEDİM.

Yanlışlıkla göz göze geldiğimizde heyecanlanmayı,
Bir gülüşün gözümde günlerce gitmeyişini,
Yanımdan geçerken şans eseri aldığım kokuyu,
Bendeki savaştan onunla çıkmayı ÖZLEDİM.

Kötü bir şakaya kahkahalar atmayı,
Gözyaşlarım akmasın diye uyumayı,
Ben beni ben yapan her şeyi,
Ben hiçbir şeyimle her şeyi ÖZLEDİM.

Melike PEKACAR , Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

TANIMI DAHİ OLMAYAN HAYAT

Hayat, herkes tarafından birçok Şeye benzetilir. Bazen meyveye bazen ise renklere. Ama hayatın tam olarak bir tanımı yoktur. Çünkü biz hayatı yazamıyoruz, yaşıyor'muş' gibi davranıyoruz. Şahsen insanların gerçekten yaşadığını değil de yaşıyor'muş' gibi davrandığını düşünüyorum. Evet bende yaşamıyorum ama en azından –miş gibi de davranmıyorum. Ben, ben olarak davranıyorum. Tamam çirkinim ama ben çirkinliğimi saklamak için bir ton makyaj yapmıyorum. Ben kendim olarak bu tanımı dahi olmayan hayatta yaşamıyorum. Mutlu değilim ama başkaları üzülmesin diye gülüyorum. Zaten sadece bundan pişmanım, ama bu huyumdan da vazgeçemiyorum ben zaten yaşamıyorum.

Melike ÖNER, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

SANA GELİYORUM

Sisli bir günün gecesindeyim
Gecenin ayazında yalın ayak
Titrek adımlarla gidiyorum
Yalnızca sana geliyorum

İçimde bir endişe var
Yüreğim sana çarpar
Nefesim yabancı üşüyorum
Sevgimle sana geliyorum

Uzanıyorum kalbimle sana
Yüreğimin çarpışını duy
Güneş ışıkladı üzerime titrerken
Rüzgarın ıslığıyla bize geliyorum...

Yurdagül GÜROCAK, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

DÜNYANIN RENKLERİNİ KAYBETMEK

Hayat tek renk bir tablo değildir. Bazen siyah, bazen beyaz, bazen gri, bazen de rengârenk olur. İşte hayatın bu her biri farklı olan zamanlarında her zaman bir dosta ihtiyaç duyarız.

İnsanın hayatında birçok arkadaşı, çevresinde pek çok yakını bulunur. Ancak bu insanların hepsi dost değildir. Dost dediğin bizi karşılıksız sever. Dost yanımızda olmasa da varlığını bildiğimiz, yanımızda hissettiğimiz kişidir. İnsan öyle anlar zorunda kalır ki bazen, sanki tüm dünya üzerine geliyormuş gibi, bu yaşanılanı kaldıramayacak gibi gelir. İşte tam da bu zamanlarda belli olur dost dediğimiz. Ancak gerçek bir dostunuz varsa böyle bir durumda ancak o sizi alıp aydınlıklara çıkarır.

Gerçek dostluk çok zor elde edilir. Ama bu duygu dünyadaki pek çok duygunun üstündedir. Dost bazen minik bir kuş, bazen var olmayan sevgili, kimi zaman saksıda bir çiçektir; Ama asıl dost seni senden çok severdir. Dostluk iki insanın sahip olabileceği en önemli bağlardandır. Şimdi sarılın ona sımsıkı ve onu hiçbir zaman bırakmayın. Çünkü dostu olmayan dünyanın renklerini kaybetmiş demektir.

Yurdağül GÜROCAK, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

YAŞARKEN ÖLMEK

Ölüm ne acı!

Geride bıraktığı pişmanlık ve özlem,

Yakar kavurur içimi.

Bir daha, son bir daha derim

Ama yok, bitti gelmeyecek.

Ona gün doğmayacak artık,

Bize de gün yüzü.

Aklıma geliyor yaşadıklarımız.

İçim burkuluyor, kalbim cız ediyor.

Anılar, pişmanlıklar daha neler neler ooo

Hani bana demiştin ya ömrümün sonuna kadar seninleyim diye,

Hani neredesin şimdi?

Ben seni istiyorum, seni, sesini, gölgeni,

O masum gülümsemeni...

Bana yalan mı söyledin?

Sen sözünü tutmadın, şimdi neredesin ha?

Kiminlesin, beni niye yalnız bıraktın?

Senden geriye kalanlar ne biliyor musun?

Günlerce gözlerimden akan gözyaşı,

Kırık büzük bir kalp, acı, özlem...

Özledim be seni gelsene.

Ölmeni kabullenmiyorum, öldün mü ya?

Nerede, ne zaman?
Benim neden haberim yok?
Herkes biliyor mu?
Hani yaşanan her şey aramızda sır kalacaktı,
Niye herkes biliyor ha? Neden?
Şu anda benden çok uzak mısın?
Geleyim mi yanına ister misin?
Yine ikimiz olalım, birlikte.
Ben kararımı verdim.
Bekle beni senin yanına geliyorum...

Esranur GÜN, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

PARA HER ŞEYİ SATIN ALIR MI?

Para her Şeyi satın alabilecek kadar güçlü mü? Bence evet çünkü artık para denilen kâğıt parçaları duygularımızı, düşüncelerimizi satın alabiliyor. Asırlar önce para denilen Şey yoktu. İnsanlar kendini özgürce ifade edebiliyorlardı. Ne zaman para ortaya çıktı? Ne zaman dünyayı ele geçirdi? İşte o zaman insanlık öldü.

Günümüzde bile para için düşüncelerini, evlatlarını, duygularını satıyorlar. Paran varsa her Şeyi alabilirsin eğer paran yoksa sana ‘bir şişe’ su bile vermezler. Maalesef para insanlığın büyük bir kısmını ele geçirdi. Mahkemeler de bile on iki aydan az süreli hapis cezaları paraya çevriliyorsa ya da neden sadece paraya çevriliyor. Neden başka bir Şey değil. Maalesef hayatımızın en önemli konusu haline geldi. Para bazı insanların karakterini bile satın alıyor.

Dünya’yı insanlar değil para yönetiyor. Bu durum bazı ülkeler arasında savaşa neden olmuştur. Sadece daha fazla zengin olmak için. Para bizi her gün kendi içine çekmeye devam ediyor. Bizde içinde para var diye hiç düşünmeden açtığı büyük kara deliğe gidiyoruz. Para her geçen gün bizi daha fazla eline geçiriyor. Maalesef.

Huzeyfe ÇELİK, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

YÜREĞİNİN KIZILINA KOR DEĞMİŞ*

Yüreğinin kızılına kor değmiş
Ey en ıssızlarda tek yoldaşım
Korkma demiş ya korkma yıldızım
Sarsa dahi çelik zırhlı duvar
Gelmiş iste Asım'ın nesli
Gökleri dar etmeye kalksalar ne yazar

Sıcak demir parçası parçalasa dahi eti, deriyi, kemiği
Binlerce yiğidi vardır korur
Erişir mi tuttukları çanaktan bir damla ihanetin pisliği?

O yiğitlerdir ki şahadetlerini kalkan bilirler
O yiğitlerdir ki kim korkmuşsa vazife görürler
O yiğitlerin elleri Halis Demirler
Sözleri vatandır silahtır yürekler

Süngüleri hilal mermileri iman
Söyleyin dostlarım korkar mı bu vatan?

Siz ey gökte uçanları eabil sananlar
Bataklıktan çamurlu elleriyle vatanıma el uzatanlar
Geçmişime, atama, toprağıma kanca atan menfurlar

* Öğrencimizin bu eseri Türkiye'nin Darbeler Tarihi ve 15 Temmuz Milli İrade Zaferi konulu "Liseliler Destanı Yazıyor" yarışmasında şiir dalında Antalya il üçüncüsü olmuştur.

Bu nesil Asım'ın neslidir
Bu nesil er meydanlarını gönüllerine kuranların neslidir
Sebat edenin yoğurduğu bir kalem ne güzel de demiştir
“Sen şehit oğlusun yazıktır incitme atanı
Verme dünyaları alsan da bu cennet vatanı”

Mahmut Esat EREN, 11.Sınıf Öğrencisi

BELKİ YARIN

Aşk, dünyada tarifi olmayan tek durumdur. Ne zaman başlayacağı ne zaman biteceği belli değildir. Ama aşk belirtileri çok derindir. Kalbin yerinden kaçarak uçar adımlarla onun kalbinin yanına gider. El ele tutuşup tek bir kalp olurlar. Ve asla ayrılmazlar. Renkleri de koyu kırmızıdır. Aynı vişneye benzerler. Zorlukları hep el ele tutuşup aşarlar. Her zorluğu aştıklarında ise koyu olan rengi giderek açılır ve toz pembe olur. Bu kalpler her zaman yan yana olmak isterler. Araya mesafe girince sertleşerek gitgide taşa benzerler. Onları taş etmeyelim olur mu? Taşlaşmış kalpler bir daha eskisi gibi sevemezler.

Düşünsenize dünyadaki aşk denilen şey yok olmuş. Sokak başlarındaki korkak aşıklar, okulun bahçesindeki kol kola girmiş sevgililer, iş çıkışında eve aceleyle giden eşler, ölümü diz dize bekleyen yaşlı çiftler... Olmasa ben düşünemiyorum açıkçası. Aşktan korkmayın aksine onu doyasıya yaşayın. Sonunda terk edilmek olsa bile. Toz pembe duygular için.

Her geçen gün ömrümüzden bir gün daha gidiyor. Bugün aşkı yasayamadık mı ? Olsun belki yarın yaşarız.

Melike ÇATAK, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

ÇOCUK VE POLİS

Gecenin hüznü çökmüştü yüreklere.

Sessizlik vardı etrafta,

Ama farklı bir sessizlikti bu.

Her zamankinden farklı.

Ağlıyordu bir çocuk.

Hiç kırıkları, çığıkları karışmıştı bu sessizliğe,

Kimsenin duymadığını düşünürken.

O koyu karanlıktan, sıcacık bir yürek el uzattı çocuğa,

Çıkardı onu o koyu, boğucu geceden.

Kim bu sıcacık insan.

Buğulu gözlerden bakıyordu çocuk,

Adam çocuğa sımsıkı sarılmıştı.

Çocuk çok huzurluydu o sıcacık kalpte,

Silah sesleri bozdu yeniden sessizliği.

Adam çocuğu annesine vermek istedi, istemese de.

Çocuk ayrılmak istemiyordu, ağlıyordu,

Adam çocuğun gözyaşlarını siliyordu.

Ama ne fayda çocuk bırakmıyordu adamanın elini,

Çocuğa fısıldadı adam ben polisim gitmem gerek.

Sümeyye ERKUŞ, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

SENSİZ AŞK

Bana aşık olmanı beklemiyorum
Bir sokak lambasının altında
Bir güneşin bir ayın önünde
Sesiz ve sakince gelmeni bekliyorum

Beni sevmeni beklemiyorum
Sadece benim olmanı bana ait olmanı
Bana ölesiye bağlı olmanı istemiyorum
Sesiz ve sakince gelmeni bekliyorum

Beni özlemeni istemiyorum
Uzaktan el sallamanı
Yakınımda sarılmanı istemiyorum
Sesiz ve sakince gelmeni bekliyorum.

Semih ŞAHİN, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

YALNIZLIK KORKANLARIN KADERİDİR

İnsan her şeyden önce kendi olmalı ama kendi başına olmamalı. Yalnızım, dememeli. Yalnızlık ne midir? İnsanlar, kendini neden yalnız hisseder? Bu kaygıyı bize ne gibi zorluklar getirir? Gelin, tartışıp öğrenelim.

Önce yalnızlık; insanın kendini bir başına hissetmesi, insanın düştüğü boşlukta tutunacak kimsenin olmayışı gibi birçok tanım yapılabilir. Genelde bu durum arkadaş eksikliğinden ya da insanın birine çok bağlanmış sonra onu kaybetmiş oluşundan kaynaklanır. Bu tür insanlar kendilerini hayattan ve toplumdaki kopmuş hissederler. Bu durum gerçekleşince de yeni insanlarla tanışıp kaynaşma isteği doğar. Bu durum genelde insanın ergenlik diye halk arasında kalıplaşmış buluş çağında gerçekleşir. Bu dönemde insan kendini önemsiz hisseder. Aynı zamanda kendini sorgulamaya da başlar. Bu konuyla ilgili sorular sormaya başlar. Böyle bir sorgulamayla başlayan süreç insanı bunalıma sokar. Hatta daha da ilerlerse intihara sürükleyen bir yaşama son verme arzusu oluşturabilir. İnsan bu düşünceler arasında kaybolup gider. Bu atlatılamayacak bir durum mudur? Hayır! Atlatılabilir. Kişi ailesi ile, öğretmeni ile hatta bir uzman yardımıyla bu durumu rahatlıkla atlatabilir. Bu durumun insana yaptığı olumsuz etkileri de vardır. Mesela insan kendini bulunduğu ortamdan soyutlar, içine kapanır, sürekli yalnız olduğunu düşünür; bu yüzden çevresinde bulunan kişileri de görmezden gelerek kaybeder.

Yalnızlık, bahçede kalan tek bir ağaç gibi nitelendirilebilir. Çevrende bir şey olmaz ;ama sen durumun sadece bu kısmına odaklanmışsındır.. Oysaki sen çevrendeki tek ağaç olsan da senin değerini bilen bir bakıcı vardır mutlaka. Senin hala meyve verdiğinin farkında ve bunun devam etmesi için elinden geleni yapan bir bakıcı. Kim mi o? Anne.

Düştüğünde, kalktığında, yalnız kaldığında yanında olan tek kişi annendir. Yalnızım diye düşünüyorsun ya aslında değilsin. Hiçbir zaman olmadın. O senin

farkında. Ne yapabileceğinin farkında, ne gibi zorluklarla karşılaşabileceğinin farkında. hayatında böyle biri varsa yalnız kalman mümkün değildir.

Şimdi silkelene vakti. Kalk ve kendini düzelt. Her şeyin daha iyi olması için, yalnızlıktan kurtulmak için mücadeleye başlamanın tam zamanı. Unutma! Yalnız değilsin. Çevrende onlarca insan var, annen var. Yalnızlık korkanların kaderidir. Korkma, yalnızlık sana göre değil ve sen yalnız değilsin.

Büşra TOY, 11.Sınıf Öğrencisi

HAYALLER SIĞAR MI?

O kadar küçük ki dünya
Hayaller sığar mı?
Üflesem dağılır kainatın toz bulutu
Hayalleri üflesem dağılır mı?
Bilirim sonsuz uzanan denizdesin
Hayaller yüzebilir mi?
Bitmek bilmeyen bir rüyadasın
Hayaller uyanabilir mi?
Hayaller hastanın ilacı
Kurak topraklara düşen damla
Hayaller evsize saray
Kimsesize anne,kimine baba
Islanır bazen yağmurun altında
Hayaller de ağlar mı?
Tökezleyen çocuk misali
Hayaller de düşer mi?

Hayaller şekerdir,hayaller ekmek
En büyük hediyedir,bazen de servet
Sirkeyi bal yapar,tahta atı bisiklet
Sığmaz elbet,sen yeter ki hayal et

Fatih AYGÜN,11.Sınıf Öğrencisi

BİR KIZIL ŐİR

Biraz kahve.
Bir gece.
Biraz sen
Bir dűŐe.
Belki mehtap olur.
Bir kızıl ay.
Senle ben bir olur.
Bir kızıl hayal.
Belki tutulur
O kızıl gűneŐ,
O zaman kopacak
O kızıl kıyamet

Emre UÇAN, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

VATANIM

İçinde yaşadığı durumu muhakeme etmeyi bırakıp, yorgun düşmüş bedenine son anda iyilik yapmaya karar vermiş ve yatağa istirahat etmek için uzanmıştı .Ani bir dalgınlıkla güzel düşler kurmaya başlamıştı. Bu düşlerden biride kendi vatanının semalarında birçok çocuğun heveslenerek yaptığı uçurtmaların semada süzülüşünü seyretmekti. Savaş uçaklarını değil. Bunlar daha 6 yaşındaki bir çocuğun gerçekleşmesini istediği hayalleriydi. Daha fazla hayal kurmayı ümit etmesine rağmen yağmur damlalarının pencerenin çinko pervazına çarparak çıkarttığı ses çocuğun dikkatinin dağılmasına neden oluyordu. Bu yüzden göz kapaklarını araladı. Ve gördüğü ilk şey çamura bulanmış potinleri oldu. Potinlerini özel kılan o çok sevdiği yiğit, alnı pak babasının ona verdiği ilk avet olmasıydı. Sonra ise babası vatan toprağını korumak için bir an bile tereddüt etmeden orduya katılmıştı. Evden ayrılmadan evvel ise oğlu Aysar 'a “Bir çivi bir nalı, bir nal bir atı, bir at bir insanı, Bir insan da bir ülkeyi kurtarır demiş atalarımız. Bu yüzden gidiyorum .Eğer hakkımda meçhul bir havadis alırsan endişelenme. Bil ki canımı yitirmişimdir, cananımı yitirdiğim gibi. Bu yüzden benim senden yana tek arzum mesut ve faziletli olmandır. Kendine iyi bak benim yiğit parçam.” diyip sıkıca sarılmıştı.

Ne çok badire atlatmaya çalışıyordu. Şu küçücük yaşında! Doğduğu gün anasını kan kaybından toprağa emanet etmişti. Sonra ise babasını vatana emanet etmesinin sebebi belki çocukluğunun ona hediye olarak verdiği pembe gözlüklerini takması olaylara sürekli pozitif bakmasına neden oluyordu .Ansızın bir ses işitti. Daha dikkatli dinlediğinde birisinin kapıya değişik ritimlerle vurduğunu fark etti. Kapıyı açmak için hole doğru yürümeye başladı. Nihayetinde kapıya ulaştığında elini kapının demir koluna koydu. Lakin demir kapının soğukluğunu iliklerine kadar hissettiğinde birdenbire dalgınlığı gitmişti.

Bu sebeple gelen kişinin kim olduğunu yoklamak içindelikten bakmaya çalıştı. Yuvarlak benizli ,iri gözlü, ince dudağa sahipti gelen kadın. Açıp açmamakta karasız kaldığı süre zarfında kapının ardındaki ses “Aysar orada mısın? Ben senin halanım.” dediğinde çocuk kapıyı büyük bir güvenceyle aniden halası olarak düşündüğü kadının geçeceği boyutta araladı. Karşı karşıya geldiklerinde çocuk halası sandığı kadını avazeli biri zannetti. Giydiği kürk montu ve deri ,pahalı zili bunu kanıtlar nitelikteydi. Bir müddet beklenen bir sessizlik oldu .Konuşmaya ilk Aysarın tabiriyle avazeli halası başladı.

Buraya lüzumlu bir gerekçeyle geldiğini söyledi. Aysarın merakı git gide arttığından “Neden dolayı buraya geldiniz?” diye sormayı ihmal edememişti. Halası babasını kendisine iletmiş mektubun içeriğinden dolayı çocuğa evde tek başına kalmasının iyi bir fikir olmadığını ve bir süreliğine beraber kendi evinde kalması için lütfetti. Çocuk, babasının sürekli müterasil birisi olmadığını bildiğinden halasına gönderdiği mektubu dikkatli okumak için baya bir süre yitirdi. Ve sonunda hem halasına hem de babasına hak verip halasına “Ne ile gideceğiz ve yolculuk nereye ?” diye sordu. Halası manidar bir gülümseme ile “Yarın 8.30 gemisiyle Paris’ e gideceğiz .Orayı seveceğine eminim.” dedi. Küçük çocuğun heveslenmesi için yetti bile halasının dedikleri. Heyecandan uyuyamamıştı. Bunu fark eden halası mutlu olmuştu. Lakin bir çocuğa bakmak için hiçbir tecrübesi yoktu. Üstüne titriyordu küçüğün .Endişe duyuyordu onun için. Çünkü abisinin en değerli emanetiydi. Geç kalmamak için halası doğrulup çocuğun kıyafetlerini valize koydu. Ardından hiç uyumamış olan yeğenine “Aysar hazırlan yolculuk bizi bekler.” dedi. Aysar elini yüzünü yıkamaya gittiğinde halası ise atıştırmalık şeyler hazırladı. Evden ayrılma vakti gelmişti. Aysar 6 senesine şahit olan şu 4 duvarlı eve son kez dönüp baktı .Ardından yola koyuldular. Limana ulaştıklarında halası gümüş hafif taşlı saatine bakıp geç

kalmadıklarını fark ettiğinden büyük bir oh çekti. Ardından tam zamanında yetiştikleri gemiye binip yolcuları başladı. Günler geçtikçe memleketlerinden uzaklaştığını fark eden Aysar bir an paniğe kapıldı. Kimi zaman yolcu alımı için başka ülkelerin limanına yaklaşan gemi yabancı uyruklu birkaç insan alıyor. Bazen ise Türk yolcuları indiriyordu. Bu sayede Aysar gün geçtikçe içine kapandı ve çevreye yabancılaştı. Zaten halasıyla pek muhabbeti olmuyordu.

Sonunda Paris'e ayak bastılar .Ve Concore Meydanı'nda halasının özel şoförünü beklemeye koyuldular .Yaklaşık 15 dakika sonra siyah Fort model T'yi önlerinde durduğunu fark eden çocuğun biran gözleri ışıldadı. Sanırım gördüğü en lüks ve havalı araçtı. Ardından halasının uyarısıyla beraber araca bindiler ve eve doğru yol aldılar.

Çocuğun içinde bir yalnızlık duygusu kamaşmıştı .Yolculuktan beri bundan dolayı şoförle konuşmaya çalıştı. Ancak anlamadığını fark edince sustu. Ve sadece Fransız evlerinin mimarisini inceledi .Araç kocaman bahçeli içinde mermerden yapılmış bir süs havuzunun yanında durmuştu. Halasının kolundan çekiştirmesiyle evin içine girdiler. Aysar böyle bir ev hiç görmemişti ya da malikanemi demeliydi. Girişinde üst kata çıkan 2 merdiven ve geniş bir hol vardı. Halası Aysara onun için hazırlattığı odayı gösterdi. Oda aslında şık dekore edilmişti lakin Aysarın çocuksu ruhuna hitap etmiyordu. Bu yüzden halasına ayıp olmasın diye beğendim demek zorunda kalmıştı. Eşyalarını bıraktıktan sonra birlikte yemeğe indiler.14 kişilik bir masaya sadece 2 kişi oturup halasının kendileri için hazırlattığı yemeği yemeye başladılar. Ardından Aysar 2 kadının masa başında dikildiğini fark edince birden iştahı kesildi. Halası yemeğini yemediğini fark edince Aysara ne olduğunu sordu. Aysar “Hala bu kızlar niye bize eşlik etmiyor da ayakta dikiliyorlar ?” diye sual etti. Halası gayet net bir şekilde “Çünkü onlar hizmetliler ve onların görevi budur.” dedi. Aysar

teyzesinin bu ayrımcı davranışından hoşlanmayıp yemekten erken ayrıldı. Ve odasına çekildi. Bavulundan çıkarttığı Türk bayrağını alıp yatağın içine girdi. Yorganı üstüne çekti. Ve bayrağına sarılıp hıçkırarak hıçkırarak bütün gece ağladı. İnsan doğup büyüdüğü ortamdan ,yurdundan uzakta ne kadar iyi bir yaşama ortamında bulunurda bulunsun ,yine de yurdunu arar. Onun özlemini çeker .Bu yüzden yaşanan bu hasreti bülbülü altın kafese koymuşlar “İle de vatanım demiş.” atasözüyle açıklayabiliriz.

Ecenur BİLDİRİCİ,10.SınıfÖğrencisi

NAZLI ÇİÇEĞİM

Bir sonbahar sabahıydı
Belki bir hüzün
Belki bir yalnızlık çağrısıydı
Gözlerinde bir kor saklıydı
Sitem ediyordun gönlüm yandı

Gitme kal desem nazlı çiçeğim
Biliyorsun sen gidersen ben öleceğim
Gitme dur desem mavi kelebeğim
Biliyorsun sen gidersen ben bir hiçim

Nesibe ŞENTÜRK , 11.Sınıf Öğrencisi

DİBİNDEYİZ

Kelimeler yabancılaştı
Kaçışıp durdular
Bağlayamadı ellerim
Düşünceler pervane
Kafiye aradı gözlerim
Boşver dedi şeytanım
Nefsime kurban oldu
Yine yeni yeniden bedenim
İçimden aktı harfler
İçimin düzensizliğine yanayım
Şşş !Söylemeyelim öyle sözler
Ses ver melek ,ses ver
Nerde benim zincirim?
Bilemedi serseri
Düşünceler zararlı
Düşünce mi anlarlar
Düşünceler kararlı
Nerde benim zincirim?
Sustunuz yine,neredeyiz?
Doğru ya!Yeniden dibindeyiz.

Durmuşcan YAŞAR, 11.Sınıf Öğrencisi

BİR ÇOCUĞU EĞİTEBİLMEK

İnsanlar neredeyse çoğu zaman çocuklarının söz, tutum ve davranışlarından yakınırırlar."Benimki çok haylaz","Bak Ayşe'nin kızı çok uslu, akıllı.""Hayriye Hanım'ın oğlunun karnesi çok iyiymiş, takdir belgesi almış bu yıl."Sen ise bizi bir defa olsun iyi bir karne ile mutlu etmedin." diyerek kendi evlatlarıyla başkalarını kıyaslama yarışına girerler. Bu öylesine karanlık bir kör kuyudur ki bunu alışkanlık haline getiren ebeveynlerin, bu karanlık, ızdırap veren dipsiz kuyudan kurtulma şansları oldukça zordur. İnsan, bir defa bu yürek burkuntularına sebep olan bu karanlığa düşmeyegörsün...

Bir anne ya da baba, şu fani dünyada ne isterler ki çocuklarından? Çocuklarında hep en iyisini görmek, onların sürekli mükemmel işler başarmalarını beklemek bencillik ve kibirden başka nedir ki? Bu tür ebeveyn davranışları kibrin ve bencilliğin ta kendisidir aslında. Yıllar var ki Türk toplumu evlatlarını, azınlığı bir kenara ayıracak olursak, hep bu şekilde, evlatlarından sürekli mükemmeli umarak, onları diğerleriyle kıyaslayarak, adeta bir yarış atı misali onları akranlarıyla yarıştırmakla yetiştirdi. Aslında yetiştiremedi, kör karanlıklara kendi elleriyle fırlattı.

Çocukların ve gençlerin özgür iradeleriyle yaptıkları seçimlere saygı duyulmamalı mıydı? Bunu yapmak çok mu zordu? Toplumumuzdaki özgüven eksikliği olan bunca insanın bulunması, bu olumsuz bakış açımızın bir sonucudur. Bırakın çocuklarınızı yargılamaktan, onların birey olduklarını onlara hissettirin, bakın nasıl bir mutlu toplum ortaya çıkacak?

Rumeysa KARAKAYA, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

SON MEKTUP

Dilin suskun, benzin soluk
Ellerin soğuk, bakışların sönük
Ve şu bulutlar bizlere yük
Artık birer parya gibiyiz...

Yüreğimdeki surları tek tek oyup
Hısmımı, hasmımı bir yana koyup
Kalan dakikaları hızla sayıp
Koşa koşa sana gelirim...

Saatlerce konuşsam ne olur?
Fersûde aklımız lafta boğulur
Belki lafazan bununla övünür
Biz sözün bittiği yerdeyiz...

Ölüm fermanımı astılar gönlüme
Soğuk kefenler sardılar gönlüme
Onlarca kurşun sıktılar gönlüme
Mezarından kaçmış ölü gibiyiz...

Dilfigâr çelişir kendi içinde
Sıkıştı kaldı bir kördüğüm içinde
Perişan halde, bir sahra içinde
Yolunu arayan Mecnun gibiyiz...

Fatih TAŞPINAR,10.Sınıf Öğrencisi

BELKİ

Yine yalnızlık vakti... Bana düşen sessizliğimde boğulup huzura kavuşmak. Bağırarak istedikçe içime kapanıyorum. Belki bu yüzdendir içimdeki fırtınam. Her şeyi yıkabilecek kadar güçlü, duygularını yıkamayacak kadar küçük bir esinti benim fırtınam.

Kalemim suskun, ne yazdıysa olmadı çünkü. Boşa çırpınmış hissediyor kendini, kötü, çirkin, yalnız...

Belki sevgi iyi hissettirebilirdi bizi. Sıcaklığında erisek dertlerimizde erimez miydi ki? Gerekirse yansaydık, gerçek sevgi olur muyduk, "aşk" olur muyduk?

Tamamlanamayacağız...

Çünkü tamamlanacak gücümüz yok. Bir zamanlar var olanın şimdi hiçbiri yok... Belki de buydu hayat dedikleri. Bu şekilde başlamak istedim denememe. Belkiler her şeyin başında geliyor. Bazen belkiler bütün umutları, hayalleri yıkıp geçiyor. Ah, hayat bazen çok tatlı, bazen çok acısın. Benim de yıkıldı belkilerden tüm umutlarım. O yüzden sevmem belkileri ya siz sever misiniz belkileri? Belkiler bazen hayat kurtarıyor; fakat bazen her şeyi yıkıyor. O yüzden çok dikkatli kullanın belkileri.

Söyleyeceklerim bu kadar size. Belkilere kanmayın.

Sümeyye ERKUŞ , Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

PLATONİK

Kırmızı karanfiller balkonunda
Gelip geçenler ürkek ve üzgün
Baharı saklar odan koynunda
Bahçede menekşe senden uzakta,süzgün

Kimse bilmez ne acıdır bu
Uzaktan ve ümitsiz sevmek birini
Ümitsiz de olsa baş tacıdır bu
Ne olur biraz törpüleseydin kibrini

Gerçekte olmasa da hayalimde benimsin
Karanlık bir sokak kadar yalnız ve ölgün
Bana durmadan yabancılaşan bedenimsin
Gün niye bu kadar uzun ve dalgın

Salih KARACA, 11.Sınıf Öğrencisi

KENDİN OL

Şu dünyada zorlandığınız pek çok şey vardır şüphesiz. Bu pek çok şey içinde en zor olanı nedir acaba? Toplum önünde etkili konuşabilmek mi, para kazanabilmek mi, korkularımızla cesurca yüzleşebilmek mi yoksa başladığımız bir işin sonunu getirebilmek mi? Bence en zoru bir insanın "kendisi olabilmesi"dir. Modern çağda insanların çoğu-katılırsınız ya da katılmazsınız, ben böyle düşünüyorum-kendileri olmakta zorlanıyor. Hatta çoğu, hayatın hiçbir alanında, yalnız kaldığı anlar da buna dâhil, tam olarak kendisi gibi olamamaktadır.

Bu dünyanın maskeli bir balo olduğunu söyleyebilirim o zaman. İnsanlar, her ortama göre yanlarında hazır bulundurdukları maskeleri ortamı değiştirdikçe değiştirmektedir. Maskeleri üst üste takanlar da azımsanamayacak kadar çok bence. Bu, tüketim toplumunun getirdiği kültürel yozlaşmanın bir sonucu olsa gerek. Sürekli tüketen insan, tüketecek şey arama telaşına düşüyor bir süre sonra. Öyle ki kişiliğini de tüketiyor, yeni kişilik arayışına düşüyor. Böyle olunca da gelsin maskenin biri, gitsin diğeri. Öyle hızlı deveren ediyor ki bu süreç, kişi bile bu değişimin hızına ayak uyduramıyor. Bir süre sonra gerçek kimliğinden o kadar uzaklaşmış oluyor ki öz kimliğine kavuşması imkânsız hale geliyor.

Dediğim gibi hayattaki en zor şeydir kendisi olabilmek ya da kendisi kalabilmek. Tüketim toplumunun tüm zorlamalarına rağmen özbenliği yitirmemek, asıl mesele bu. O zaman, çıkarın maskelerinizi...

Semih ŞAHİN, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

KIRMIZI DEFTERDEN

İçimde bir şeyler var, anlayamıyorum
Sürekli boğuşan bir şeyler
Siyah ve beyaz gibi
Umut ve hayal kırıklığı gibi
Gece ve gündüz
Akıl ve kalp gibi
Yazıyorum o kırmızı deftere
Bilmeden güvenin ne olduğuna
Ama gidiyor sonuçta gemi
Limanın geride kaldığını bilmeden
İnsan bu yüzden benzer gemiye
Ama sığınacağım tek liman yanın olsun

Yırtıyorum kırmızı deftere yazdıklarımı
Ağlıyorum yırtarken
Sonra yakıyorum onları
Yakarken bir yandan gülüyorum deli gibi
Hem ağladım yağmur bulutlarından düşen taneler gibi
Ama hem de kızgındım okyanusundan ayrılmış balık gibi

Tutunamıyorum birilerine ,bir şeylere
Anlamıyorum
Yapıyorum bir şeyler
Anlamıyorum
Yazıyorum birilerine bir şeyler
Bunu biliyorum
Unuttum sanma papatyam
"Sana da kırgınım,
Bir seviyor sığdıramadın yaprağına."

Emre UÇAN, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

UNUTTUĞUM ZAMANLAR DA OLDU

Kapılıp gittim bende hayata
İşçi arılar gibi
Neyi niçin yaptığımı sorgulamadan
Mecbur gibi
Sustum çoğu zaman
Konuşmak sınır gibi
Vazgeçtim çoğu fikrimden
Sunmak idam gibi
Sıkılınca bile uyudum
Gözlere ihtiyaç gibi
Toktum ama yedim
Midem sıhhatini artıracak gibi
Bilmiyordum ama konuştum
Çok konuşan bilir gibi
Sebep yoktu ama bağırdım
Ses yükselince dil çözülür gibi
Boştu ama hoştu hayat
Tüm hızımla bile koştururken bazen
Yoluma çıkan çitlere takılmayı
Unuttuğum zamanlar da oldu.

İrem ÖZBEK,10.Sınıf Öğrencisi

AKŞAM ÜSTÜ

Gece yine karanlığa bağlanıyor,
Ufuğun bağları çözülürken

Ve sen aynı yerden bana bakıyorsun,
O gülleri andıran gözlerinle.

Ben, ben yine aynı yerdeyim,
Güneşin doğmadığı, suyun akmadığı yerde.

Güneş battı, ben aynı yerde kaldım,
Bir akşam üstü tekrar buluşma umuduyla...

Samed KOYUNLU, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

BENCE

Bir kitabın önsözü gibiydin benim için, sevmeyi öğrenmek seninle, yılların birikmişliğiyle , sen yaş alırken kendine seninle büyüdüm,sevginde. Acılarını dinledim , senin sesinden.Seni dinmeden sevmek bir emektir..Ve biliyorum ki onca şarkının içinde senin gülüşünü duyarken şimdi, pes etmek öyle yakın bana. "Bende alışabilsem gözlerimi kapamaya, son bi' umut verebilseydim eğer "Hayal kurmak bile senin nezdinde, bir filmin finali gibi biten sahneyle, sanki, her sözün.

Bir piyano sesinin huzuru gibiydi seni ilk görüşüm. Cahil cesareti sarabilseydi keşke. Sana "en güzel şarkım" olduğunu söyleyebilmeyi, birbirimize anlatabileceğimiz nice güzel anıların olduğu küçük bir fotoğraf albümü yapabilmeyi dilerdim.ama ayırmışken bu hüzün şehri bizi, akordu bozuk bir gitardan mutlu bir parça besteleme çabasına benzerdi .Nice hayallerin içinde büyüdüm seninle, başımı yastığa her koyuşumda.Sadece beyaz ve siyah iki tenin ellerde kavuşabildiği o sahnede özgür kalabilmek ve onu oraya mahkum edebilmek isterdim. Salmışçasına sanki sen elini, sanki mahkumun bir beraate üzülüşü gibiydi o zaman, olabilirdi

Ve ben bilmiyorum bu masanın başında, seni dileyen nice cümleler önünde , hakkım yok gibi. Belki gurursuzsun, belki de bir şiirsin. Kim olursan ol benim edebiyatımda en narin cümlesin.Gerçek seni anlayabilesiye dek.Şimdi onca hüznün arasından tek bir dilek; nefesini son tüketişine dek,hayatımın en güzel dizesi olarak kalabilmen umuduyla..

Şerife A. Mümin,11.Sınıf Öğrencisi

BİLMEZLER

Yalnızlık ölüme eş
Bilmezler yalnız yaşamayanlar
Neden burkulur bir ruh
Neden aynalara düşman olur insan
Heyecanlandırmaz nisan
Baharın tadı yok
Aydınlatmıyor karanlığımı güneş

Bilmezler yalnızlığı
Aldırmazlar yalnızlara
Ey müstakbel sevgili
Bırak artık kurnazlığı
Anla beni sevgili
Ne olur anla
Anla ki aydınlatsın ruhumu güneş
Bahar, dallarımı neşelendirsin

Bilmezler yalnız olmayanlar
Ölüm nasıl dost görünür
Ey sevgili kurtar beni ölümden
Haydi tut ellerimden
Tut ki bir güvercin uçsun yüreğimden
Dağıtsın ruh burkuntularımı
Haydi tut ellerimden

Ömer TOPAKTAŞ, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

AĞLAMAK VE GÜLMEK

Vazgeçilmez bir ikilidir ağlamak ve gülmek. Hayatımızda bazen ağlar bazen de kahkahalarla güleriz. Hayatın vazgeçilmezidir bunlar. Bazı kimseler ağlamayı güçsüzlük, çaresizlik, zayıflık olarak görür. Bence hiç de öyle değildir. Ağlamak da gülmek de hayatın bir parçasıdır.

Üzülme, ağlamayı becerebilen bir kişi sevmeyi de bir o kadar iyi becerebilir. Ağlayabilen bir insan gülmenin kıymetini daha iyi anlayacak ve gülmekten zevk alacaktır. Ağlayan bir kişinin kalbi yumuşaktır, duyguları bitmemiştir.

Sevindiğinizde, mutluluktan uçacak olduğunuzda attığımız kahkahalar sizin için çok değerlidir. Emin olun ki üzüldüğünüzde döktüğünüz gözyaşları da bir o kadar değerlidir. Sinirli ve kibirli olduğunuzda intikam duygusuyla dolmaktansa ağlayıp rahatlamak daha iyidir. Kalbin yumuşamasına vesile olur.

Ağlayan bir kişi gördüğünüzde ona neden ağlıyorsun demektense birkaç samimi söz söylemek daha iyidir. Tabii ki her zaman da ağlamak olmaz. O zaman ağlamak ağlamaktan çıkar. Yeri gelince gülecek yeri gelince ağlayacağız. Kısacası ağlamak ve gülmek insanın insan olmasını gerektirenlerdir.

Serkan ULUTAŞ, 11.Sınıf Öğrencisi

KANLI TOPRAKLAR

Onlar iflah olmaz bir hastalığın, bir umut sevdasının aşığı.Aşık deyip geçmeyin.Vatan sevgisi uğruna ecele kucak açan,onurlu aşıklar onlar.Fedakarlığın asıl adı olan Mehmetçik,çağın en güçlü devletlerine karşı ,efsanevi bir direniş sergilemiş ve bu mücadelenin sonunda da başarıya ulaşarak,aziz Türk milletinin hür yaşamasını temin etmiştir.Bu topraklar,tarihi çok eskilere dayanan bu kara parçası kızıl kanla sulanmış,kanla sulanan bu toprak parçasında kan kıvılcı hürriyet gülleri açtırılmıştır.

Yüzyıllar boyu her milletin, devletin gözünü döndürecek güzellikte ve zenginlikte olan bu coğrafyada gerçekleşen her savaşta, milletimiz, birlik ve beraberliğin eşsiz bir timsali olarak belirmiştir. Bu vatanın onurlu ve cesur insanları, düşman tarafından çoğu zaman iyi analiz edilememiş, vatan ve hürriyet sevdası anlayamamıştır. Bu sebeptendir ki düşman, her seferinde büyük bir şaşkınlığa düşmüş ve büyük hezimetler yaşamaya mahkûm kılınmıştır.

Türk milletli için can, söz konusu vatan, namus ve bayrak olunca kolaylıkla terk olunabilecek bir kavramdır. Sözü edilen değerler karşısında can'ın hiçbir kıymeti yoktur. Tarih bunu yazar. Türk tarihi hep bu tarz kahramanlıklarla doludur. Bizim geleceğe olan inancımız hep bundan kaynaklanır: İnanç.

Türk milleti inandığı şeyleri en güzel şekilde gerçekleştirebilecek güçte bir millettir. Askeri alandaki başarıları, sosyal, siyasi, ekonomik alanlarda da gösterilmek gücüne sahip olan bu millet ilerleyen yüzyıllarda dünyanın süper güçlerinden biri olacaktır.

Deniz CURA, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

ÖZGÜRLÜK

Ufuktan bir ışık görüyorum
Gelecek bizim tarafa biliyorum
Uyuyacağım uyanacağım
Burada olacak seziyorum
Ah değerini çok iyi biliyorum
Seni çok seviyorum
Sabırlıyım, ufuktan seyrediyorum
Gözlerimi kamaştırıyor ışığın
Yine de bakıyorum
Her gün bıkmadan bekliyorum
Dağa taşa çiziyorum
Senin için yorulmuyorum
O ışık biraz daha yükselecek
Özgürlük gelecek bizim tarafa biliyorum

Nihan Işın IŞIK, 11.Sınıf Öğrencisi

VAR OLMAK

Ayağa kalkmak istiyorum artık, dayanamıyorum. Olmuyor. Ama kalkamıyorum çünkü dizlerimde o güç yok. Tamam dedim ben de ben yenilmem, eğer kalkamayacaksam o zaman kimsenin beni öldürmesine izin vermem, ben kendimi öldürürüm. Uzun zaman önce gerçekleşti ölümüm. Ben zaten ölüme ihtiyaç duymuyorum var olmaya ihtiyaç duyuyorum. Kendime çok kızıyorum kararımdan döndüğüm için. Ben ölü kalmalıyım. Ama şu an bütün hücrelerim var olmak için çıldırıyor. Ben de çıldırıyorum kabul edemiyorum. Galiba dönüşü yok. Çünkü anladım ki ölmek sadece kalp durunca olmuyormuş. Benim benliğim öldü ve yaşıyorum. Kimim, nerdeyim, nasıl düşünüyorum hiçbir önemi yok. Çünkü ben kabrimi kendim kapattım fikirlerim ve düşüncelerimle. Umutlara tutunuyorum belki de çıkacağım bu karanlıktan. Ama yine de kaybettiklerime bakacağım, kazandıklarımı hiçbir zaman görmeyeceğim. O yüzden bu direnmem, bu farklı oluşum, bu karmaşıklığım. Ben bile tam olarak çözememişken kendimi nasıl olur birisinin beni anlaması? İşte bu yüzden ki insanların karşısına geçip kendimi anlatmayışım. Ya da ben anlıyorum lafındaki saf samimiyetsizlik.

Kimse anlayamaz beni düşüncem yüzünden hep nesnelere anlam yükledim. Onların isteseler de anlıyorum diyemeyeceklerini bildiğim için. Ama hatamı fark ettim. Konu benim o kelimeyi duymam değilmiş konu benim bu gerçekle yüzleşmemmiş. Benim en büyük sorunum bu 'yalnızlık'. Yanıma birini arıyorum ya da bir şeyi. Deliler gibi arıyorum, bulamayınca bu hale geliyorum. Nasıl mı? Atlamanın eşiğine gelmiş ama atlayamayan birisi ve atlasa da hiçbir şeyin değişmeyeceğini bilen birisi. Sana da anlatamıyorum değil mi kâğıt? Kalem bile saçmaladığımı düşünüyor belki de. Ama öyle değil işte. Anlaması lazım birinin çünkü ben yokum. Ben var olmaya ihtiyaç duyuyorum. Ben buradayım demek istiyorum. Ama çok yanlış yapmışım. Kendimi gömerken ben istediğim zaman çıkartabileceğimi varsaymışım. Şu an uğraşıyorum, tırnaklarımla kazıyorum ama bana ulaşamıyorum. Hiçbir şey hakkım değil benim. En son bir çiçek aldım kendime. Türü kalanchoe. Eve getirdim sonra açtım okudum özelliklerini. Yazıyor ki bulunduğu ortamda bir cisme temas ederse daha hızlı büyür. İşte bu, o yanına kendi türünü istemiyor ya da başka bir çiçek istemiyor. Sadece bir cisim istiyor. Ben de böyleyim, hissetmek istiyorum yalnız olmadığımı çünkü artık tek başıma ayakta duramayacağımı fark ettim. Bu

tüylerimin ürpermesine sebep oluyor. Çünkü aynı kendimi bulamadığım gibi beni anlayanı da bulamayacağım. Bu sefer ne yapacağım çok iyi biliyorum. Çünkü acıyı biliyorum. Hissetme ihtimalim olan şeyi biliyorum. Hissizlik de bir his biliyor musunuz? Eğer hissizliği de hissetmiyorsanız o zaman durum sandığınızdan daha vahim. İşte o zaman sakın paniklemeyin ve enerji kaybetmeyin. Çünkü hiçbir anlamı yok çırpınmanızın. Sadece sona daha çok yaklaşırsınız, çırpınmanız sizi şelaleye daha çok yaklaştırır. Sakın kurtulmak için etrafınıza da bakmayın. İnsanların gözlerinizdeki o acizliği görmesine gerek yok. Onlar sizin o aciz ifadenizle besleniyor. Bir taş ya da bir dal aramayın. Dal sizi kurtarmayacak. Dalı kırıp akıntıya kapılacağınıza bırakın dal yerinde kalsın ama akıntıya kapılın. Gözlerinizi kapayın ve kabullenin o saniyeler çok hafiflediğinizi hissedeceksiniz. Suyu bırakın kendinizi, bedeninizin ne halde olduğu önemli değil, bırakın düşün. Siz dala değil ruhunuza tutun. Çünkü tam bu anda o da sizi bırakmak isteyecek ama siz tutun onu. Ne yaşadysanız bırakın aksın. Ruhunuz kirli ya da temiz fark etmez. Yokluk mu acı mı desenez hiç düşünmeden acı diye bağıyorum.

Genellikle asıl sorun sorunun olmamasıdır. Tamam, tabii ki de anlamadınız. Bir önemi yok alışkanlık. Ya da bağışıklık mı demeliyim? Karanlığı görmek güzel, aydınlıklarda karanlığı hissetmek ise berbat. Işığı görüyorsunuz ama ona hiç sahip olamıyorsunuz. Karanlıkta ışığın varlığını hissetmediğiniz için ona açlık duyamazsınız. Ama aydınlık içinde karanlığı yaşamak için bir çıkmazın içinde durmadan sağa sola çarpmak gibi bir şey. Acı, lütfen bana biraz acı verin! Yalvarıyorum. Geri alabilirsiniz sadece birazcık hissetmek istiyorum hissetmeyi. Ama bana çok bile bu tatmin. Çünkü ben bu kalemi tutan ellerimle gömdüm kendimi. Ah hayat ne kadar acımasız. Kendimi öldürdüğüm bu ellerle mutluluğu arattırıyor bana. Cezam bu galiba. Dönüp durmak yokluk içinde. Işığı görmek ama koşamamak, kazmak; ama bulamamak, bağırarak ama duyulamamak. Esiriyim artık ruhumun. Onu bırakmadığım için galiba bana kızgın. Akıntıda bırakmalıydım belki de onu o gitmek için uğraşırken. Onu da yokluğa mahkûm ettiğim için yapıyor. Ben ona ulaşamam ama o benim her yerimde. Hissetmemem için uğraşiyor. His, tek istediğim birazcık his!

Münevver ÖZDEMİR,12.Sınıf Öğrencisi

ÇOCUK VE DÜNYA

Tertemiz ,saf,masmavi çocuk
Annesinin gözünde hala afacan kuzucuk
Yıllar geçse de cebinde şeker taşır
Anımsar eskiyi,özler ,anıları birbirine karıştır

Çocuk ,dünyaya karşı gelir ,yorulur,dayanamaz
Kaçsa da dertlerinden artık saklanamaz
Dünya kör,dünya sağır,dünya gamsız
Alır sevdiklerini sana sormadan ansızın

Çocuk öfke,çocuk siyah,çocuk bıkkın
Cesur halleri vardır kalbine bakın
Onu duymayanlara karşı hüznü ve dargın
Bağırır birazdan ,hali çok kızgın

Sokaklar ona ağabey,parklar arkadaş
Bilyeleri vardır,bisikleti yoldaş
Hayali kahramanı eşsiz bir sırdaş
Sormaz bile "Anne yaptın mı aş?"
Yaramaz biraz da kaygısız baş
Fırlatır suya var gücüyle taş
Hele bir de sevdiği kişi ölsün
İşte şimdi düşer o küçük bedene ateş

Fatih AYGÜN, 11.Sınıf Öğrencisi

BİR MİNİK SEVGİ

Çoğumuzun küçükken veya hala beslediği hayvanlar vardır. Kuş, kedi, balık, köpek gibi. Hiçbirini beslemeyenler bile hayvan besleyenlerin o andaki mutluluğunu gözlerinden anlayabilir. Hayvanlar insanı dinlendirir. Bize mutluluk verir ve sorumluluk sahibi olmamızı sağlar. Peki, biz o küçük canlar için neler yapıyoruz?

Bu dünya sadece biz insanlar için değil. Allah bütün canlılar için yarattığı bu dünyanın, biz bencil insanlar yüzünden diğer canlıların cehennemi yaşadığı bir yer olduğunu görüyor. Bunun hesabı günü gelince hepimize sorulacak. Neden bu kadar benciliz ki? Yemeğimize, evimize, ailemize bir zarar vermeyen hayvanlar ve bitkilere neden zarar veriyoruz?

Bir köpek sahibi olarak diyelim ki ıslak bir burnun size hayran hayran bakması, dünyanın en mutluluk veren anlarından biridir. Karşılıksız sevginin ne demek olduğunu somutlaşmış halidir o an. En iyi dostunun o olduğunu fark ediyorsun bunu yaşadığın zaman. Sen onu bırakmadığın sürece o seni asla bırakmaz. Seni canı pahasına korur.

Sokaklar maalesef ki sahipsiz havyalarla dolu. Bakın sokak hayvanları demiyorum sahipsiz hayvanlar diyorum. Çünkü sokak hayvanı yoktur, sahipsiz bırakılmıştır. Sahipsiz bırakılmaları yetmezmiş gibi bir de dayağa, açlığa, susuzluğa maruz kalıyorlar. Kimseye zararı olmadan kenarda uyuyan bir köpeğe tekme atıp kovuyorlar. Bu insanlığa sığan bir şey değil! Zararsız minik bir cana vurunca eline bir şey geçmiyor ki arkadaşım!

Evde bakılabilecek hayvanları imkânımız varsa besleyelim. Onlar kesinlikle sizi ailenizden sonra en güzel sevebilecek canlılar. Sokakta yaşamaya çalışan canlara sahip çikalım. Bir kap mama, bir kap suyu kapıya bırakmak zor bir şey değil. Hepimiz bunu yaparak bir sürü aç, sokakta yaşayan hayvanı doyurup hayatlarını kurtarabiliriz.

Kadir GÜLER, 11.Sınıf Öğrencisi

AZİM VE SABIR

İnsanın bir başarıya ulaşması için, olumlu sonuçlar elde etmesi için önce azimli olması sonra çok çalışarak sabırlı olması gerekir. Çünkü azim ve sabır olduğu yerde başarı kendiliğinden doğacaktır. İnsanda önce başaracağına olan inanç olmalı ve amacını gerçekleştirebilmek için de azim ve hırs olmalıdır.

İstediğimiz hedeflere hemen ulaşamayız. Bunun için belli bir zaman geçmesi gerekir. Yani çok azimli olabilirsin fakat sonucunu bir iki günde alamayabilirsin. Süreç de önemlidir. Örneğin bir meyve ağacı yetiştirmek istiyorsun. Güzel meyveler yetiştirmek için azimle çalışıyorsun. Hemen meyvenin olmasını bekleyemezsin. Mevsimi gelince o meyve kendiliğinden olgunlaşacaktır ve sen de istediğin amaca ulaşmış olacaksınız.

Bundan dolayı hayatta da böyle olmalısın. İyi bir meslek sahibi ve iyi bir gelir elde etmek istiyorsan önce azimle çalışacaksın sonra bekleyip başarının tadını alacaksın. Ancak bu şekilde hayattaki hedeflerini gerçekleştirmiş ve mutlu olursun.

Coşkun SAKÇI, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

DOST

Dost gözün dilinden anlar
Yüreğinden geçeni bilir
Canına can katar
Hep seninle beraberdir

Dost her zaman yanındadır
Gece parlayan ayın
Seni izleyen yıldızın
Sabaha doğan güneşindir

Kendini saklarsın dost yüreğine
Seni senden alır
En büyük kahramansın
En güzel dost

Selin GÜN, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

TAVUK KORKUSU

Efsanelere göre eskiden bir kadın yaşarmış. Bu kadının duygu değişimine göre dünyanın iklimi değişirmiş. Sinirli olduğunda fırtına kopar; mutlu olduğunda çiçekler açar, güneş doğarmış. Kadın yalnızmış. Sinirli olduğunda onu sakinleştirecek tek şey şarkı söylemekmiş. Şarkı söylediğinde duyguları nötr olup iklim değişikliğine doğa bakarmış. Doğa işlerine bakan, doğanın başkanı olan bir adam varmış. Bu adam bir gün iklimin kontrolünün kendisinde olmadığını anlamış ve bu işin peşine düşmüş. Kadın, adamın gerçeklerin farkına vardığını duyunca çok korkmuş ve şakır şakır yağmur yağmaya başlamış. Ama yağmur yağmaya ilk önce kadının evinin üstünden başlamış sonra bütün dünyaya yayılmış. Adam, yağmurun ilk başladığı yere-kadının evine doğru gitmiş. Kadın sakinleşmek için şarkı söylemeye başlamış. Adam, kadının evinin önüne gelince durmuş ve kadını dinlemeye başlamış. Kadın adamın onu dinlediğini görünce çok utanmış ve her yerde çiçekler açmaya, yapraklar dökülmeye başlamış.

Bir anda hazan vakti gelmiş ve kadın adama âşık olmuş. Adam her gün kadının evinin önüne gider onu şarkı söylerken oturup dinlermiş. Kadın, adamı tavuğa çok benzetirmiş. Adamı tavuklar kadar masum görürmüş. Aslında kadın her insanın bir tavuk tarafı olduğunu bilirmiş ama o adama her baktığında tavuk masumluğunu görürmüş. Ama bir gariplik varmış. Kadın adama âşık olduğundan beri her yer hazan vaktinde takılı kalmış. Adam, bunun farkına varmış ve kadının kapısını çalmış. Kadın kapıyı açmış. Adam neden hala hazan vaktinde olduklarını sormuş. Kadın bilmediğini söylemiş. Ama aslında ikisi de bunun nedenini biliyormuş. Adam seçim yapmak zorundaymış. Ya onu seven birini öldürüp dünyanın dengesini sağlayacakmış ya da kadına karşı olan duygularını aşk olarak adlandırıp dünyayı hazan vaktinde bırakacakmış. Adam seçimini yapmış, belinden hançerini çıkarıp kadının kalbine saplamış. Ama işler yolunda gitmemiş. Her yer bir anda kararmış ve öylece kalakalmış. Herkes dünyanın kadının öldürüldüğü için değil kadının aşkının öldürüldüğünü bilmeyip bu yüzden dünyanın karanlık olduğunu anlayamamış. Aslında adamınki bir nevi tavuk korkusuymuş. Tavuklar gibi kendisinden korkarmış. Tavukların karanlığı görünce uyuyakaldığı gibi adam o karanlık dünyasında ömür boyu uyumaya mahkûm kalmış.

Fatma DAMLAMAZ .Sınıf Öğrencisi

YAZ AKŞAMLARIM

Deştikçe açığa çıkar hatıralar
Her yeri kaplar kırık can parçaları
Eskiye düşündükçe kanattım ellerimi
Kesti camlar saramadım yarımı
Kapatamadım,açtığım kapıyı
Ve bana saldırmaya başladı anılar
Işığı kapattım yine buldular
Yatağın altına girdim,buldular
Evden gittim yine buldular
Şehirden kaçtım,rüyalarımda buldular

Yoruldum
Yakmaya çalıştım defalarca,toplayamadım hepsini
Çoklar,hem de çok
Bana çok yakınlar,benden bana daha yakınlar
Ama neden can yakarlar
Neden karanlıklar,neden soğuklar?
Hani nerede benim yaz akşamlarım
İlkbahar sabahlarım ,onlar nerede
Onları aradım,sordum,kötü günlere

Yok diyorlar,çünkü gitmişler
Sonra kış akşamları geliyor yanıma
Soğuk elleriyle dokunmak istiyor
Ama ben izin vermiyorum
Nerede olduklarını biliyormuş
Öyle dedi
Onları,"o" almış
Hani kışın ona,yaz akşamlarımdan bahsetmiştim
Çok hoşuna gitmişti
Ben de ona verdim
Hiç düşünmeden
Geri gelir mi dersin
Ya da kaçır mı "o"ndan
Beni bulur mu
Suç bende aslında

Kimden kaçarsın ki,ahmak!
Soğuk kış günlerinden mi
O sıcak yaz akşamlarından mı
Şehir de değiştiren ülkede
Valizinde ne götürdüğün değil
Yanıdaki hatıraların kadarsın
Gittiğin yerde yol bilmezsin belki
Yalnızım sanma,hatıraların burada

Hani sevdiklerimiz yanımızda olmasa bile
Onları yaşıtırız ya uzaklarda
O da yeter bize
Artık bunlara üzölmüyorum
Biz ölünce hatıralarımız da gömölür mü
Koskoca zihnim tutamadı
İnce bir toprak mı tutacak
Yoksa ben gidince
"Onlara" yem mi olacak?

Fatih AYGÜN, 11.Sınıf Öğrencisi

UMUTSUZLUK

İnsan bir kitaptır günışığında sayfalarını dinlendiren ve karakteriyle cümlelerini yazan kapaklı bir kitap gözleriyle kokusudur yapraklarının fakat 'insan' kapağını beğenmediği kitabı merak etmez belki bu yüzdendir nice güzel eserlerin keşfedilemeyişi zira insan,tek duyudan ibaret bir varlıktır ne tendir,ne ağız ne burun,ne de kulaktır o, gözden ibaret yenilmiş bir tablodur.

"Ama bu sende var,biliyor musun?" dedi

"Ne?" dedim.

"umutsuzluk" dedi

"umutsuzluk..Halbuki bir insanın maddi manevi kaynağıdır umut, insanı iyi yapacak olanda kötü yapacak olanda onun varlığı ve yokluğudur.Ve görüyorum ki sen oldukça 'fakirsin'"sustum. Öfkelendim. Hırçın cümleler savuracaktım ki çoktan gitmişti.Çoktan gitmiş aynadaki yansımam.

Yüzümü yıkadım. Uzunca baktım aynadaki gözlere ve azarladım bir annenin çocuğunu azarladığı gibi.

"Niye ağlıyorsun?" Doğruydu. Ve doğruyu inkar etmek istiyordum. Az sonra yeşil parkayı giyip o yeşil yolda kaybolmayı dileyecektim.Ait olamadığım bir parka. Ve onun tek umudu yeşil parkaydı.Bir umut dedi.Kapatırım kendimi.Kim bilir neye karşı.. Belki dedi.İşte o zaman o bahçede bir çay içebiliriz.Belki dedi, veririm onun adına yazılmış tüm defterleri.Ve belki anlar beni o zaman.Kalın bir duvar.Onunu için aşılması gereken önyargılar.Ve balyoz niteliğinde bir parka'sı Eylüldü hayal.Sonra marttı tabi.Yaz oldu, haziran dedi.Bir yıl daha gitti ardından.Şimdi tekrar Eylül diyor ve bir kış daha geçiyor..

Pişman olacağımı bile bile yaşadım tüm pişmanlıklarımı."Dance in the Country" tablosundaki o görünmeyen kız gibi bakacağımı ilerde, bile bile yaşadım.Kırıldım kendi kararlarımla.Dalıp gittim hayallere.Sanki onlara dalmak, gerekleŐecekmiř gibi uyanamadım.Sanki uyandığımda "ığlık" atmayacakmışım gibi güzeldi her Şey.Ve belki de bundandır vazgeişlerim, umutsuzluktandır.Buğn sorsam kendime "benim neyim eksik?" diye, tek cevabım "umut"tur.Yağmur damlalarından yakaladığım hznlerle kolye yaptım kendime.Bağrımda yankılanıyor her biri.İmkanım olsaydı "güneş"e dokunmaya gnişiğından umut dolu küpeler yapardım kendime Bazen, kalbim oluyor bu güneş bazen ziyadesiyle anmak istemediğim bir beden ismi ruhumda edebi cümlelerin zerre barınamayacağı bir beden bu yüzden fazlam yok benim tek eksiğim "güneş"im

"Kaçmak" dedi .

Senin yaptığın en güzel Şey.

"Kaanların, hayalleri güzeldir.Bu yüzdendir ki gerçek hayatın acı olduklarını bilirler de kaçarlar" dedi."onlar hayallerin sahibidir, cümleleri pek güzeldir."Güzel" yazarlardır ziyadesiyle" dedi. "İşte bu yüzden yazmakla meşgul olanlar yazdıkları kadar yaşayamaz" diye karşılık verdi bir diğeri, belki haklıydı. Belki de haksız,sustum, dinledim. Onların soludukları hava düşünce verdikleri ise hayal oturdukları yer salıncak, ayakları daima gökyüzüne bakar, sallanırlar. Aynaları yoktur ve gerçeği yansıtan hiçbir Şeyleri hayallerine eşlik eden mziklerdir yaşamlarının zeti hem romanları da epey kalındır fakat hayatları bir dörtlükten ibarettir işte bu yüzdendir ki; yazdıkları kadar yaşamazlar durdum.O sustu. Epey ciddi bir ifade ile gözlerini gözlerime

dikmişti. Sanki gözlerim "bir damla" iken "deniz"di. Şimdi y u t k u n d u m o
hala bir hışımla soluyordu. Benim iyiliğimi ister gibi ;fakat hırçın.

Sanki

"yaşa"

der gibi..

Amine Mümin,11.Sınıf Öğrencisi

AŞK NEDİR BİLİR MİSİN?

AŞk nedir bilir misin ustam onu görmeden bir gün geçirememektir.

AŞk nedir bilir misin onun olduğu yerlerden geçmektir.

AŞk nedir bilir misin onun bir bakışını, gülüşünü aramaktır.

AŞk nedir bilir misin aşk böyle güzel bir şeydir.

AŞk nedir bilir misin akşam onunla ilgili hayaller kurmaktır.

AŞk nedir bilir misin onun sesini duymadan uyuyamamaktır.

AŞk nedir bilir misin onunla konuşurken bile özlemektir.

AŞk nedir bilir misin aşk böyle muazzam bir şeydir.

Abdurrahman KÜÇÜKTEKİN, 11.Sınıf Öğrencisi

ZEHİRLİ UYKU

Gün geldi ruhumu dikemez hâle geldim. Vakti gelmişti. Aldım elime makası kestim parmaklarımı, ruhum ayrıldı bedenimden ama çıkamadı parmak uçlarımdan.

Gece, güneşin tüm çığlıklarına rağmen, aydınlığa pençesini geçirdi ve ölümün kızılığı tüm akşamüstüne yayıldı. Ölüm, kendisine biçilmiş cellat kaftanını giymek zorunda kalmıştı oysa ki istememişti o bu sıfatla anılmayı.

Düzlük bir vadideki tek çukur, bir yılanın zehri, insanlar belki de yaşamın kendisi ölümün yükünü azaltmak için bulunmuş birer çaredir. Çünkü ölüm, yaşamın en hastalıklı çocuğudur. Hastalığını ne kadar çok canlıya bulaştırırsa yükü o denli azalır, ne kadar çok can alırsa ağrısı da o denli hafifler. Ölüm, ölmek için bizi öldürür. Vakti şaşmaz, tam zamanında sizi bulur ve üstünüze yapışır. Ruhunuz can çekişir ama ölüm onu zehirler ve sonsuz bir uykuya yatırır.

Gizem ÖCÜ, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

HEP EKSİK HEP YARIM

Gazze hep eksik hep yarım
Kiminin bir eli yok kiminin bir bacağı
Kiminin anası yok kiminin babası
Belki de kimsesi yok
Ben varım diyebilir misin kardeşim?

Gazze hep eksik hep yaralı
Bereketli de Gazze
Yıkılmış binaları bir çiçek saksısı
Kan veriyor rengini gülün, kan suluyor çiçekleri
Kanın toprağına bereket getirsin Gazze

Sümeyye ARSLAN, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

PİŞMANLIKLAR

İnsan bazen anlayamıyor
Gerçek olanı yani gerçek dostluğu
Ne de çok severiz kendimizi kandırmayı
Olmayan şeylerin varlığına inanmayı

Ama anlar insan belki sonra
Yaptığı hataları, yanlışları
Geri dönmek ister bazen
Ne kadar geç kaldığını fark etmeden

Pişmanlık duyulur çoğu zaman
Yaşananlardan, yaşanmışlıklardan
Ama geçmiştir işte zaman
Sen fark etsen de etmesen de

Sevim KARA, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

BİZ İNSANLAR

Biz insanlar güvenmek isteriz
Bir o kadar da güvenilmez olduğumuzu biliriz
Her şeyi zamana bırakır
Zamana ilaç deriz
İlacın fazlası zehirdir biliriz

Korkularımızı yenip özgürlüğümüze kavuşmak isteriz
Ama hiçbir şeyden vazgeçmeyiz
Benciliz kabul etmeyiz
Kötü huylarımızı örtmeye çalışırız
Gün yüzüne bir gün çıkacağını bile bile

Öyle bir güleriz ki
Bütün hatalarımızı kapatırız
Öyle bir ağlarız ki
Bütün her şeyi dağıtırız
Darbe alacağımızı bile bile
Her zerremizle, her hücremizle severiz
Ama biliriz yıkılacağımızı
Korkarız kendimizden, belki de yapabileceklerimizden

Sevil BOZKURT, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

SEN

Hayat yordu beni
Şaşırttı feleğimi
Çıkamaz oldum insan içine
Senin yüzünden oldu hepsi
Bakıyorum aynaya
Ama sadece bakıyorum
Daha da bakınca
Hiçbir şey göremiyorum
Bu ben değilim
Kim bu aynadaki
Tanıyamıyorum kendimi
Senin yüzünden oldu hepsi
Bu hayatta yalnız kalınca
Anlıyorum kimsesizliğimi
Bir zorlukla karşılaşınca
Buluyorum kaçmakta kendimi
Tıpkı senin yaptığın gibi

Serkan ULUTAŞ, 11.Sınıf Öğrencisi

YETER Kİ SEV

Koy elini yüreğine
Hissedilen en narin yerde
Yüreğinin en güzel köşesinde
Saklıdır hep en derinde

Yüzünde minik bir buseyle
Çekinmeden yaklaş sevginle
Sevgi emektir, sevgi yaşam
Sen sev yeter ki dünya yaşam

Mert Yiğit ÇOBAN, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

AH SEVGİLİM

Nedir bu sevgi? Nedir bu özlem?

Gurbetteyim sanki

İçimde bir tutam acı ve kalbimi okşayan çokça tutamda sevgi

Sanki vücudum şeffaf, kalbimdeki kırıkların tek tek düştüğünü görüyorum

Yaşamadığımı hissediyorum adeta boşluktaım

Sevgimin yaşattığını hissediyorum aynı zamanda

Sensiz yaşamak öldürüyor beni

Sensiz yaşamak öldürüyor beni

Sevgilim

Kamil Ata YILMAZ, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

AY PARÇASI

Ağzımdan dökülen her sözle
Yaklaşıyorum sana yolumu gözle
Adımlarım hızlanıyor yanına yaklaşınca
İçim kıpır kıpır oluyor gözlerine bakınca

Yüzün parlıyor ben sana baktıkça
Ay parçasına benziyor yüzün, gözlerini kıstıkça
Güzellik gelir geçer zaman ilerleyince
Kalır içim kıpır kıpır, ben elini tutunca

Kadir GÜLER,11.Sınıf Öğrencisi

ÖZGÜRLÜK

Ben uçmak isterdim
Sense gökyüzünü hiç sevmedin
Ben dans etmek isterdim
Sen hiç oralı olmadın bile

Ben haydi gel lunaparka gidelim dedim
Sen “Biz çocuk muyuz ne işimiz var orada?” dedin
Hep çocuklar mı giderdi lunaparka?
Hep çocuklar mı istedi benim istediklerimi

Çocuk ruhlu kalınmaz mıydı?
Onun kadar saf ve duru
Çocuklar kadar özgür olamaz mıydık?
Sen ve ben gökyüzünde

İrem YAĞCI, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

13.04.2017

Perşembe

Kırık Beyaz Kanadım,[†]

Her geçen gün hasretinle yanarken yüreğim, sensiz geçen günlerimi unutamıyorum anne. Ruhunun, ruhumun bir nebze olsun iyileşebilmesi için yazıyorum sana bu satırları.

“Artık yeni diyarlara uçma vaktin,” dediğinde, pamuk sesinle bana okuduğun masalları hayal ederek uyumuştum koynunda, o son gece. Bilseydim eğer sensiz geçireceğim dokuz ayın hep fırtınalı olacağını, göğsüne sokularak saklanırdım kalbinin en kuytu köşesinde. Beni uğurlarken gözlerinden firar eden birkaç damla yaş hatırlıyorum anne, boğazımın düğümlendiğini, yutkunamadığımı... Keşke, keşke bir kez daha sarılsaydım sana gitmeden, sımsıkı. Kollarının arasına hapsedseydin beni, bir bütün olsaydık o anda, kimsenin ayırmaya gücü yetmeseydi bizi. Gözlerinin bulutlanmasının nedenini sorduğumda, buruk bir gülümseme can bulmuştu dudaklarında. Şimdi sebebini biliyorum anne, hem de çok iyi biliyorum. “Özlem,” deniyormuş buna, öğretmenim söyledi. Kalbimde filizlenen acı, yerini koskocaman bir ormana bıraktı. Dalından koparılmış bir çiçek gibiyim, beni bir vazoya koyarak yaşamamı bekliyorlar. Her geçen gün soluyorum, ölüyorum anne.

Hiç arkadaşım olmadığından şikâyet edip, üzürdim seni. Geceleri gizli gizli ağlarken iç çekişlerine tanık olurum bazen. Her soruşumda “Nezle oldum,” deyip geçiştirirdin. Ben bir öksürsem, başımda dikilirdin sabahlara kadar. Gözünün altındaki morlukları görürdüm uyanınca, bakışlarım senden başka her yere değdi. Şimdi karşımda olsan usulca dokunurdum onlara, öpücüklerimi kullanırdım iyileştirmek için.

[†] Öğrencimizin bu eseri, Antalya Liseler Arası Anneye Mektup Yarışmasında il birincisi olmuştur.

Saçlarımı okşayarak, dışarıya çıktığımızda yapacaklarımızı anlatırdın, beraber hayaller ülkesine yolculuk yapardık. Bahçeli bir eve taşınacaktık, hatta içinde kendime ait bir odam bile olacaktı. Duvarlarım en sevdiğim renk olan turuncuya boyanacaktı. Hiç sahip olamadığım, oyuncaklarla döşeyecektik dört bir yanımı. “Beyaz Kırlangıç’ım,” diye severdin hep beni, senin gibi olabilmek için bir kuş alacaktım bende. Ona bakacak, iyileştirecek, sevgimi verecektim. Hiç ayrılmayacaktık ve demir parmaklıklar kelepçe vuramayacaktı artık özgürlüğümüze.

Her çocuğun, annesi için birer melek olduğunu söylerdin. Melekleri hep iyi bilirdim, yetimhanedekilerin annesi olmadığı için mi böyle kötüler yoksa? Onlara seni, geldiğim yeri anlattığımda çok güldüler bana. Neden bu şekilde davrandıklarını hala anlayamıyorum. Sana sahip olduğum için kıskanıyor olabilirler mi anne?

On beş günde bir bahçeye çıkma iznimiz olduğunda, koşarak en önde gidişim geliyor aklıma her defasında. Duvarlarla çevrili olsa da her yanımız, gökyüzü selam verir, güneş göz kırpardı sanki bana. Kuşlar hep birlikte seyahat ederlerdi, dostlarımdı onlar benim. Ama buradakiler... Onları öldürüyorlar anne. Ellerine aldıkları sapanlarla, kanadını kırıyorlar, eziyet ediyorlar. İçim kan ağlıyor, kavga ediyorum hepsiyle ama birlik olunca dayak yiyorum. Yine de beni merak etme, canım acımıyor anne. Gerçekten.

Burada bir sürü arkadaşım var. Hepsini ilk defa gördüm, başta korktum itiraf etmem gerekirse. Çomar, isimli bir köpeğim var ve herkes çekinirken ondan, biz çok iyi arkadaşız. Hayvanları, insanlardan daha çok seviyorum, anne. Onlar gibi kötü kalpli değiller, beni incitmiyorlar.

Sana birinden bahsetmek istiyorum. İnci öğretmenim... Sanırım etrafımdaki sevdiğim tek kişi. Okul yüzünden senden ayrılınca, küsmüştüm her şeye. Sahi anne neden sadece altı yaşına kadar yanında kalabiliyordum ki?

İçeride de görürdüm eğitim. Keşke Tuğçe Abla bana okuma yazma öğretmek istediğinde kabul etseymişim, ayrılmak zorunda kalmazdık belki de. Öğretmenime, seni anlattım anne. İlk defa biri gördü beni, gülümseyişi alay barındırmıyordu. Sanki... Anlıyordu. Gece gizlice ağlarken hıçkırıklarımı susturmak için bastırdığım yastığının yerini, sıcacık bir omuz aldı. Senden bihaberken, öğretmenim sayesinde biraz daha düzelmeye başladım. Bu yine de mutlu olduğumun bir göstergesi değil. İnsan yarımken nasıl mutlu olabilir anne? Yastığa başını koyduğunda kokumun eksikliği yüzünden sızlıyor mu burnun? Gözlerini her kapayışında çehrem beliriyor mu zihninde? Hissediyor musun yanında olamamamın boşluğunu? Sesim çınılıyor mu ansızın kulaklarında? Yüzünü unutmamak için her gece yatmadan dua ediyorum Allah'a, annemi bana göster diye. Ben seni görmek için uyuyorum anne. Öğretmenim okuma yazma bilirse eğer, sana mektup yazabileceğimi söyledi. Bunun için çok çalıştım anne, sesini duymama müsaade etmeseler de kelimelerin zihnime yerleştikten sonra ben kurarım her şeyi kafamda.

Aslında... Sana henüz söylemeyecektim ama sanırım dayanamayacağım. Okullar tatile girdiğinde İnci Öğretmenim beni, senin yanına getirebileceğini söyledi. Yetimhanedekilere daha önceden çok yalvarmıştım ama kabul etmemişlerdi. Öğretmenim o kadar iyi kalpli biri ki anne. Sana çok önceden neden içeride olduğumuzu sormuştum hani. "Birinin eşyasını ödünç aldım," demiştim. Geçenlerde yurttan biri hikâyeye kitabımı çaldı, hem de gözümün önünde. Onu da bizim gibi hapse atarlar diye korktum. Orası çocuklar için, kimse için iyi değil. Bu yüzden şikâyet etmedim, edemedim anne.

Beş gün önce yeni yaşımı doldurdum. Unutmamışsındır, biliyorum. Sensiz geçen ilk doğum günümdü. Gerçi kimse hatırlamadı ama olsun. Kantinden ufak çikolatalı kek aldım, bir de mum. Kibritim yoktu, bu yüzden gözlerimi kapatıp mumun yandığını hayal ettim. Mekân değişti, insanlar gitti.

“İyi ki doğdun,” şarkısı süsledi kulaklarımı, herkesin içinden geçip ufak bir pastayla geldin yanıma. “Beyaz Kırlangıç’ım... İyi ki benim yavrumsun.” Gözyaşlarım yanaklarımı dövdü, yine de gerçekliğe açmak istemedim gözlerimi. Kalbimden geçeni diledim, yanmayan muma üfledim. Dileğim sendin anne.

Biliyor musun, bana neden hep ‘Beyaz Kırlangıç’ diye seslendiğini anlayamamıştım. İnci Öğretmenim söyledi, beyaz kırlangıçlar çok nadirmiş. Bunu öğrendim, bir kez daha ağladım anne. ‘Özlem’ adı altında bu kadar fazla çekmem normal mi? Bir kelime, nasıl bir insanın günden güne yıkılışını anlatabilir? Bazı kültürlere göre kırlangıçlar, ölen kişinin ruhunu diğer tarafa taşırlarmış. Bu sefer farklı oldu anne. Beyaz Kırlangıç’ın kanadı kırık uçmaya çalıştı, ruhu seninle birlikte kaldı. Bana anlattığın, düşlediğim diyar böyle bir yer değildi. Dışarıda da gardiyanların etrafımda kol gezeceğini söylememiştin. Özgür değildim bedenimden çıkarılan pragmalara rağmen, çünkü kalbim seninle birlikte demir parmaklıklar arasında tutsaktı. Yoruldum anne, gerçekten çok yoruldum. Nurten Teyze’nin merhametini, Ayşe Abla’nın şefkatini, insanların içindeki iyiliği özledim. En çok da... En çok da seni özledim anne.

Yakında, çok yakında yanında olacağım. İnsan, sevdiğini kaybedince değerini daha iyi anlıyormuş. Ben seni kaybetmedim, annem. Kulaklarım sesine, gözlerim yüzüne, saçlarım ellerine, kalbim sevgine hasret.

Kendine ve ruhuma iyi bak benim Kırık Beyaz Kanadım.

-Beyaz Kırlangıç’ın

İlknur YILDIZ 10.Sınıf Öğrencisi

HAYAT

Önce sevindirir, sonra ağlatır
Acılar, sevinçler yaşatır
Kimine iyi kimine kötü
Her birimize farklı anılar yaşatır

Bazen havalara uçarız sevinçten
Bazen içimize kapanırız üzüntüden
Bazen kırarız çevremizdekileri öfkeden
Ama bu hayat bizim hayatımızdır

Huzeyfe ÇELİK,Hazırlık Sınıfı Öğrencisi

BUGÜN

Deniz yok bugün
Nem var sadece
Hiçbir şey görünmüyor
Ufuk kapalı bugün
Mavilik yok
Her yer sisli bugün
Gökyüzü küsmüş
Bulutları göndermiş bugün
Bulutlar da mı gidiyor yoksa
Yağmur sağanak bugün
Zaman durdu sanki
Dünya dönmüyor bugün
Güneş gitti
Hava hiç gülmüyor bugün
Deprem oluyor içimde
Her şey tek tek yıkılıyor bugün
Dün olanlar mı yıkan
Yoksa bugün olmayanlar mı?
Artık içimi düzeltecek
Ne bir ben, ne de sen kalmadık
Ben mi seninle birlikte yıkıldım
Yoksa sen mi beni yıktın bugün
Her gün bir şeyler başlarken
Bugün bitiyor
Bugün ben de deniz gibi nemli
Gökyüzü gibi küskün

Emine ÖĞRETEN, Hazırlık Sınıfı Öğrencisi